

PARADOKS

LIBERTAIR

INFORMATIE BULLETIN

*Vrijheid zonder Socialisme
is privilege.
Socialisme zonder Vrijheid
is dictatuur.*

In Centraal-Amerika vechten opnieuw mensen voor hun bevrijding. Mensen, die het beu zijn, dat hun kinderen sterven aan ondervoeding, dat zij niet kunnen lezen en schrijven, dat zij wonen in hutten, dat zij geen water hebben, dat zij hongerlonen verdienen, dat zij gemarteld en vermoord worden, dat zij geen toekomst hebben. Hun land heet El Salvador en wordt al 50 jaar geterroriseerd door militaire diktaturen.

Maar de tijden veranderen: dat heeft het volk van Nicaragua in 1979 bewezen. Militaire diktaturen, die hun land in een massagraf veranderen, graven ook hun eigen graf. Hun legers veranderen in een bezettingsmacht, gehaat door de bevolking. Een haat, die toeneemt met iedere nieuwe dode. En als het moment gekomen is dat ieder gezin en iedere familie haar door het regime vermoorde vaders, moeders, broers, zusters en kinderen heeft, dan is ook het moment aangebroken om ten koste van de doden van een gewapende volksopstand meer doden door de terreur te voorkomen. Dat punt heeft El Salvador bereikt.

De militaire diktaturen en de economische elite, altijd ondersteund door de Verenigde Staten, hebben tientallen jaren de mensen het leven als mens onmogelijk gemaakt. Daarvoor moet nu de rekening betaald worden.

Onder leiding van de guerrilleros en de volksbewegingen bereiden de mensen in El Salvador een gewapende volksopstand voor. Dat wordt hen moeilijk gemaakt. Niet alleen door de brutale repressie maar ook door de politieke manipulaties, opgezet door de Verenigde Staten om een revolutie en een internationale solidarisering met de volksbewegingen in El Salvador te voorkomen. Manipulaties die begonnen met de staatsgreep in oktober 1979.

Op dit ogenblik kunnen we zeggen dat het dodelijke manipulaties zijn, te betitelen als: massamoord op voor hun bevrijding vechtende mensen!

(AI Cahier nr6: El Salvador, tussen staatsgreep en revolutie)

Het algemeen offensief van de volksorganisaties op 10 januari 1981 plaatste de junta van kristen-demokraten en militairen onder druk. Dit zette Carter ertoe aan om opnieuw de militaire hulp die begin december na de moord op 4 Amerikaanse vrouwen was opgeschort, te hervatten. Net voor het einde van zijn presidentsambt zond Carter 5 000 000 dollar, 5 helikopters, wapens, militaire instructeurs, en Amerikaanse officieren naar El Salvador.

Op 23 januari drijft Reagan de Amerikaanse hulpverlening aan El Salvador verder op met een som van 33 000 000 dollar. Amerika blijft zijn hulp aan de junta verderzetten. Sinds januari 1981 schonken de Verenigde Staten 60 000 000 dollar, helikopters, napalm, wapens en 64 militaire adviseurs.

Tevens werd de militaire hulp aan de buurlanden Guatemala en Honduras opgedreven. De Verenigde Staten bewerkstelligden en verbeterden de banden en de samenwerking tussen de legers en de para-militaire groepen van Guatemala, Honduras en El Salvador. Op 14 mei 1980 resulteerde dit in een gekoördineerde actie van salvadoriaanse en hondurese soldaten aan de Sumpul, de stroom die de grens vormt tussen El Salvador en Honduras. 600 vluchtelingen werden afgeslacht.

Vooraf in de 50'er jaren werd een bijzonder gunstig klimaat geschapen voor buitenlandse investeringen door het oprichten van de Centraal-Amerikaanse Gemeenschappelijke Markt. Deze markt zorgt ervoor dat de centraalamerikaanse overheden de nodige infrastructuur (wegen, terreinen...) bieden, terwijl de buitenlandse bedrijven ongemoeid hun gangen kunnen gaan: geen taxen of belastingen, geen beperkingen. Daarenboven verzekeren de lage lonen en de beschermende militaire diktaturen hun winsten.

Voorafnamelijk de noordamerikaanse ondernemingen hebben winsten geroken in Centraal-Amerika. Zij bezitten bijna de helft (48%) van de handel binnen de centraalamerikaanse gemeenschap.

De redenen voor de onvoorwaardelijke steun aan deze bloedige regimes hoeven we dan ook niet ver te zoeken: samen met de belangen van de heersende minderheid verdedigt de amerikaanse regering zijn multinationals.

Ook Honduras en Guatemala hebben een geschiedenis van onderdrukking en uitbuiting; van militaire diktaturen die het land verkochten aan het westerse kapitalisme. De landbouw is ook de belangrijkste tak van de ekonomie. Doch door de monokultuur van o.a bananen die volledig is afgestemd op de export naar onze landen, geniet enkel de kleine

heersende minderheid, die de gronden bezit, van dit groene goud. Voor het overgrote deel van de bevolking betekent het slavenarbeid, honger, armoede en ellende.

In deze landen hebben gedurende verschillende decennia amerikaanse multinationals zoals United Fruit Company (de producent van de Chiquita bananen) en Standard fruit de werkelijke macht in handen. United Fruit bezit eigen wegen, eigen dorpen, het monopolie over de belangrijkste zeehaven. De spoorlijn van Guatemala-stad naar de atlantische haven was voor driekwart klaar toen United Fruit hem van de guatemalteekse regering cadeau kreeg. Een poging van president Guzman in het begin van de jaren '50 om de macht van United Fruit in te dammen in Guatemala werd beantwoord met een staatsgreep van V.S.-gezinde militairen.

Door de terreur van militaire regimes en fascistische milities beschermen de multinationals hun winsten en belangen. De politie en doodseskaders werden door de direktie van de Coca-Cola fabriek in Guatemala ingelicht over de vakbondsaktiviteiten van de werknemers. De ene na de andere vakbondsafgevaardigde werd vermoord. De centrale direktie van Coca-Cola is pas opgeschrokken toen werknemers in de rest van de wereld solidariteitsstakingen organiseerden. De guatemalteekse direktie werd afgezet en vervangen.

Tegen deze achtergrond groeit het verzet van het volk. Guerilla-aktiviteiten nemen toe en de bevrijdingsbewegingen krijgen, ondanks de terreur van de militaire regimes, een ruime basis.

De Verenigde Staten bedreigen de nicaraguaanse revolutie door de opbouw van dit land steeds harder te boycotten. Op 26 januari 1981 zegden de Verenigde Staten hun economische hulp aan Nicaragua op. Het gaat hier om een bedrag van 75 000 000 dollar. Een maand later wordt een graankrediet voor Nicaragua opgeschort. Ondertussen vormen leden van de Nationale Garde en andere aanhangers van de verdreven president Somoza militias en semi-militaire groepen, die zich voorbereiden op militaire acties tegen de sandinistische regering. Zij organiseren hun militaire oefenkampen in de zuidelijke staten van de Verenigde Staten. Ook in Honduras zijn dergelijke kampen. Van hieruit worden regelmatig strafexpedities gehouden tegen het nicaraguaanse volk.

VOOR DE TOESTANDEN IN CENTRAAL-AMERIKA ZIJN DE MULTINATIONALS EN HUN AMERIKAANSE REGERING VERANTWOORDELIJK. IN EL SALVADOR TREDEN DE V.S. STEEDS AGRESSIEVER OP. ALSMAAR MEER WORDT DE MILITAIRE INTERVENTIE DUIDELIJK. HET HUIDIG PROTEST TEGEN DEZE ONMENSELIJKHEID SCHIJNT HEN NIET TE DEREN. ALS MENSENLEVEN HEN NIET INTERESSEREN, HOE KUNNEN MENSELIJKE ARGUMENTEN HEN DAN OVERTUIGEN?

Deze feiten maken niet alleen de wereldpolitiek en de internationale machtsverhoudingen duidelijker, maar leiden ook tot de vraag wat wij hiertegen kunnen doen. Hoe kunnen wij het volk van El Salvador zo efficiënt mogelijk steunen in hun strijd tegen het internationaal kapitalisme? Een moeilijke vraag, die niet beantwoord kan worden vanuit vage principes, zwevend tussen hemel en aarde. We moeten een antwoord zoeken op deze vraag door te vertrekken vanuit de realiteit, door de ontwikkelingen van deze realiteit na te gaan en door gelijkaardige situaties te bekijken, zoals de protestbeweging in de 60'er jaren tegen de Amerikaanse agressie in Vietnam.

Wilt een protestbeweging slagen, dan moet ze voldoen aan twee voorwaarden: ze moet massaal en radikaal zijn. Een protestbeweging moet een zeer ruim publiek omvatten, opdat ze niet als marginaal verschijnsel zou weggecijferd worden. Hier ligt de noodzaak van een brede informatie- en sensibilisatiecampagne, die de mensen d.m.v. petitie's, protestbrieven, solidariteitsavonden, betogingen... de mogelijkheid biedt om druk uit te oefenen op de verantwoordelijken. Wat dit aspect betreft waren alle activiteiten die tot nu toe georganiseerd werden, zeer belangrijk. De El Salvador komitees leveren op dit vlak uitstekend werk.

Maar het verleden leert dat we ons geen illusies moeten maken; met petitie's en protestbrieven krijgen we de Amerikanen niet uit El Salvador.

Daar gaat het precies om. Dankzij de militaire hulp kan de junta een uitputtingsoorlog verderzetten die de ineenstorting van het regime uitstelt en daarom nog veel bloed zal doen vloeien. Deze internationale steunpilaren moeten zo vlug mogelijk neergehaald worden. Wanneer de verantwoordelijken de taal van de huidige protestakties niet begrijpen, dan moeten we hieruit onze konklusies durven trekken. Welke taal begrijpen zij? Die waarmee ze al eeuwen hun macht handhaven? Net als in de 60'er jaren moet het aktiespektrum aangevuld worden met DE DRUK VAN DE STRAATWOEDE.

Het radikale aspekt omvat eveneens een nieuwe mentaliteit. Het is duidelijk dat we van de huidige machthebbers niets meer te verwachten hebben, tenzij de gewelddadige pogingen om hun failliete systeem van uitbuiting te handhaven. We moeten zelf de touwtjes in handen nemen en vechten voor een vreedzame en rechtvaardige wereld. In deze strijd zijn de multinationals, het grootkapitaal en de regeringen die hen dienen, onze vijanden. Deze historische lessen gelden niet alleen voor de midden-amerikaanse volkeren, maar voor iedereen die gebukt gaat onder het juk van de multinationals.

DIREKTE SOLIDARITEIT

nodigt de lezer en/of zijn organisatie uit om mee te werken aan de

MARS TEGEN DE V.S.

HELP MEE PAMFLETTEN EN AFFICHES TE VERSPREIDEN.

VERKOOP NU REEDS ONZE STEUNKAARTEN OM VANUIT JE
STAD OF DORP EEN BUS IN TE LEGGEN NAAR BRUSSEL.

roept op tot een radikaliserende van de solidariteitsbeweging met de salvadoriaanse strijd, zonder de eerste voorwaarde te verwaarlozen. Onze akties zullen direkt gericht zijn tegen diegenen die (mee)verantwoordelijk zijn voor de toestanden in Centraal-Amerika.

VOOR MEER INFORMATIE KUN JE SCHRIJVEN NAAR HET KONTAKT-
ADRES :

POSTBUS 10 ETTERBEEK 1 1040 BRUSSEL

★ EDITORIAAL ★

Het is dan zover. Een nieuwe lente en een nieuw geluid binnen de linkse pers. Het Libertair Informatie Bulletin (LIB) ziet het daglicht. De naam Paradoks kreeg het van zijn ouders mee. En deze jonge telg vervoegt zijn oudere franstalige broer, BIL, een uitgave van de 22-Mars Bxl. Paradoks-LIB wordt ineengestoken door een redactie bestaande uit leden van de verschillende anarchistische kollektieven in het Vlaamse. Maar het is meer dan dat. In tegenstelling tot de partijbladen, is dit geen blad dat nu eens de waarheid, de juiste lijn, het anarchistische standpunt, zal vertolken. Paradoks-LIB heeft een drieledige functie. Vooreerst de libertaire gedachte (maw het anti-autoritarisme) in al zijn vormen (anarchisme, anarcho-sindicalisme, autonomie, feminisme, homofilie, anti-seksisme, anti-militarisme, pacifisme, ...) naar buiten brengen. En dit dan letterlijk, want Paradoks-LIB heeft een beginopleg van 2000. De libertaire gedachte zal DAADWERKELIJK uit haar getto moeten treden. Ten tweede is het een blad om de werking van de bestaande kollektieven en de individuen die niet in een kollektief zitten, maar wel actief willen zijn, te verbeteren. De samenwerking met 22-Mars (die op hun beurt verbonden zijn met Wallonië en Noord-Frankrijk) opent een weg naar het zuiden; de weg naar het noorden gaat via Zuid-Nederland. Het blad moet in staat zijn om de kontakten onderling te vergroten, om de ideeën over de provincie- en staatsgrenzen heen te laten vloeien. Ook jouw idee als individu telt mee. Tot slot gaat Paradoks-LIB de spreekbuis zijn van al zij die op één of ander vlak (in hun fabriek als arbeider of arbeidster; in hun buurt als buurtwerker of kraker; in hun leven als homo of lesbienne; in het veld als anti-nucleair; aan de dop als werkloze) strijden of willen strijden tegen elke vorm van onderdrukking en gezag in deze maatschappij. Zij kunnen hun ideeën, pamfletten, teksten, aankondigingen, oproepen, ... kwijt in Paradoks-LIB. En indien zij niet tot ons komen gaan wij hen wel interviewen.

Op deze manier wordt Paradoks-LIB eigenlijk niet ons blad, maar de spreekbuis van ieder die zich op autonome, anti-autoritaire wijze manifesteert. De Vrije Radios, de verschillende Latijns-Amerikanekomitees, de actieve anti-fascisten, ... zij allen kunnen Paradoks-LIB tot hun blad maken. Dit editoriaal besluiten we dan ook met je of jullie te vragen om actief mee te werken. Alles wat je kwijt wil, over jezelf of over anderen of over hetgeen in dit blad is verschenen, laat het ons weten. En zeg het voort, opdat ook de scholier in Oostende en de gepensioneerde in Luik, de fabriekarbeidster in Rotterdam en de gevangene in Parijs weet wat de libertaire gedachte en wat Paradoks-LIB is, en zij zich eventueel kunnen abonneren. Wie wil mee werken aan Paradoks kan schrijven naar het redactieadres.

INFO.

RAK: Oudburg 47, 9000 GENT
Libertair Offensief: PB 10, Etterbeek 1, 1040 Br.
La Cecilia: Lakenweverstraat 6 3000
Leuven.
Anarchisties Kollektief Mechelen:
Koornmarkt 16, Mechelen.
Antwerps Anarchistisch Kollektief:
Van Notenstr. 73, 2100 Deurne.

NEDERLAND:
WAK: PB 139, 4330 AC MIDDELBURG.
VOOR LITERATUUR:
Schrijf naar "literatuurverspreiding"
PB 546, 9000 GENT.

KERNENERGIE;

MET KERNENERGIE HEB JE MEER TE MAKEN ALS JE MISSCHIE N ZOU DENKEN.

OMDAT KERNENERGIE GEVAARLIJK IS EN OMDAT DE REGERING ONS KERNENERGIE WIL OPDRINGEN.

WANT, ZEGT DEZE REGERING, ER IS EEN TEKORT AAN ENERGIE WAT ALLEEN OPGELOST KAN WORDEN ALS WE KERNENERGIE GAAN ONTWIKKELEN.

DE STRIJD VAN DE ANTI-KERNENERGIE BEWEGING IS ANTI-PARLEMENTAIR EN ANTI-KAPITALISTISCH. DE DIRECTE ACTIE EN DIRECTE DEMOCRATIE ZIJN ONZE ===== METHODEN. =====

De strijd van de anti-kernenergiebeweging in België duurt reeds 10 jaar en concrete, tastbare resultaten blijven uit. Dit komt doordat de anti-nucleaire beweging een beweging is die zich ofwel parlementair ofwel buitenparlementair opstelt. Dit houdt in dat zij door massamanifestaties druk probeert uit te oefenen op politici om zodoende het energiebeleid in België te veranderen.

Hierbij worden 3 fouten gemaakt.

1) Het energiebeleid in België wordt niet gemaakt door het parlement, maar door de grote energietrusts (Ebes, Westinghouse en Unerg) die op hun beurt verbonden zijn met de holdings Société Générale, Bank Brussel-Lambert en Empain. In Frankrijk komt daar nog eens de staat bij als eigenaar.

2) Politici vertegenwoordigen (zijn de spreekbuizen) van die grote economische en financiële groepen. Zij zullen (indien ze toch iets te zeggen moesten hebben) het beleid niet veranderen. De PS-leden sluiten steeds compromissen en gaan hun beloften (hoe gematigd die ook mogen zijn) niet na en bovendien zitten ze vaak zelf in zo'n holding.

3) De ganse beweging is erop gericht om anderen te dwingen, anderen te laten beslissen; zelf tellen wij niet mee; zelf nemen wij nooit het recht in eigen handen.

Het VAKS is reeds 10 jaar bezig met deze politiek. De resultaten kennen we: nihil. Bovendien zij we steeds in het defensief. Wanneer er een centrale wordt bijgebouwd, dan protesteren we; wanneer er afvaltransport is, dan protesteren we. Nooit gaan we in het offensief. Waarom wachten we tot er een nieuwe centrale wordt gebouwd of totdat er een transport is? REageren moet men nu, tegen wat komen zal (en niet wanneer het er is) en tegen wat nu is: geen moratorium (=bouwstop) maar directe ontmanteling van alle bestaande centrales moet ons devies zijn.

Wij zijn een anti-parlementaire beweging. Niet de politici of de directeurs van ondernemingen moeten beslissen. Wij zelf moeten door middel van directe actie de centrales lamleggen. Net zoals arbeiders die hun bedrijf bezetten, kunnen we enkel op onszelf rekenen. Vbn van zo'n acties zijn blokkades (Dodewaard), bezettingen, sabotage van de bouw van nieuwe centrales (Plogoff, Chooz), boycot van transporten (Zeebrugge), enz.

De verdienste van het VAKS is geweest dat het een grote informatie-campagne heeft gevoerd. Betogingen zijn daarin een nuttig iets. Maar nu moeten we verder. De tijd van actie is aangebroken. Propaganda voeren we voortaan ook door de daad. Theorie en praktijk dienen hand in hand te gaan. De inwoners van Plogoff en Chooz, evenals de bezetters van Dodewaard, Kalkar en Gorleben (Duitsland) hebben dan ook het juiste besluit genomen om zelf voor hun eisen op te komen. Al gauw komen ze dan ook in botsing met de terreur van de staat en het kapitaal. Rijkswacht, CRS, ME, ... treden gewelddadig op. De slogan atoomstaat=politiestaat is dan ook geen holle slogan. Tov deze onderdrkende terreur stellen de anti-nucleairen het bevrijdend geweld. Dit is geweld gericht tegen objecten en systemen, niet tegen personen, het is evenmin geweld om het geweld.

Blokkades zijn massa-acties. Maar een centrale kan ook bezet worden door 20 mensen; een afvalschip door 10 mensen. Noodzakelijk is het om wanneer er zo'n kleine groep is die een actie doet, er onmiddellijk daadwerkelijke solidariteit komt van alle anti-nucleairen, dwz een daadwerkelijke ondersteuning (een tentenkamp aanleggen rond de

bezette centrale; een levende wal vormen rond de bezette boot) om een criminalisering van de actie (en de anti-nucleaire beweging) tegen te gaan. Bijna was de staat, de burgerij en de persmedia erin gelukt om de 5 van zeebrugge te veroordelen als terroristen en/of misdadigers. Aan ons is het om, zelfs wanneer we geen 100% akkoord gaan met hun strategie, hen daadwerkelijk te steunen. In plaats van zoals het VAKS deed, zich te distantiëren, moeten we duidelijk maken dat we hen steunen en dat we voor hetzelfde doel strijden. Een marginalisatie is op die manier uitgesloten.

Een ander aspect van onze strijd (die een autonome strijd is, dwz wij rekenen alleen op onszelf om onze strijd te voeren), is de organisatievorm. Momenteel beheersen enkele mensen het VAKS. Deze mensen hebben grote KP-sympathieën. Dat merkt men dan ook in hun strijdmethoden (druk uitoefenen op parlementairen) en hun alternatieven (moratorium, nationalisaties). Wanneer men als strategie voor de directe actie kiest, betekent dit dat men zich navenant moet organiseren, dwz volgens de directe democratie.

Het VAKS heeft nu besloten om over te gaan tot een blokkade van Doel. Dit is duidelijk een gevolg van de groeiende radicalisatie. Uiteraard staan wij volledig achter de blokkade, maar let wel voor ons heeft ze niet tot doel om Claes of wie dan ook tot iets te dwingen. Wij blokkeren om ervoor te zorgen dat daadwerkelijk (door onze actie) de centrale moet sluiten.

De directie:U ziet zelf hoe de zaak beveiligd is...!"

Toch moeten we erop wijzen dat de manier waarop (eindelijk) wordt overgegaan tot een blokkade, weinig democratisch is. Laat ons Nederland tot voorbeeld nemen. Daar is de anti-kernenergiebeweging veel democratischer georganiseerd. Elk dorpje heeft zijn eigen komitee, die vrij voorstellen lanceren en discussiëren. Zij coördineren zich nationaal en komen regelmatig bijeen om ideeën en voorstellen door te geven, niet om te beslissen. Want dat gebeurt enkel door de basis, in elk komitee. De blokkade van Dodewaard is dan ook het gevolg van 6 maanden vruchtbare discussie. Pas nadat een meerderheid van de basiskomitees beslist had over te gaan tot een blokkade, werd dit dan ook gedaan. Ook de uitvoering ervan werd volle-

dig door de basis zelf uitgekend. Wij roepen dan ook op om zoveel mogelijk zich te organiseren in plaatselijke komitees (een ander voordeel is dat je veel beter en sneller plaatselijk kunt reageren op hetgeen er gebeurt. Je hoeft niet te wachten tot vaders VAKS beslist heeft). Let wel, wij wensen geen organisatie op te bouwen buiten het VAKS. Een breuk in de anti-nucleaire beweging komt alleen de nucleaire moordenaars ten goede. Het VAKS (de naam doet er niet toe) dient omgevormd tot een basis-democratisch georganiseerde vereniging. De mensen van het VAKS sluiten zich gewoon aan bij de plaatselijke komitees. Als je een nationaal voorstel hebt, dan verwittig je gewoon de andere basiskomitees, en een nationale coördinatie kan bijeen komen. Een permanent contactblaadje (Paradoks-Lib) kan nuttig zijn.

Zijn natioanlisaties een middel om kernenergie tegen te gaan?De situatie in Frankrijk toont ons dat in plaats van te moeten vechten tegen een privé-maatschappij,er gevoghten moet worden tegen de staat. De verdrukkers hebben een andere vorm aangenomen.Dat is al.Onder het mom van nationale onafhankelijkheid wordt er gewoon verder gegaan met de nucleaire moordpolitiek.

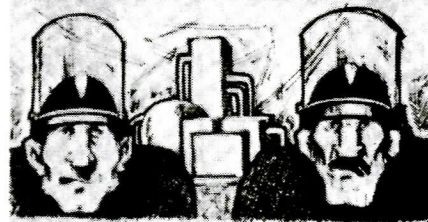
Maar er is meer.Men dient zich de vraag te stellen hoe het mogelijk is dat mensen tuigen bouwen(centrales,atoombommen,...)die in staat zijn mensenlevens(en zelfs de hele wereld)te vernietigen.Het antwoord is simpel.Zolang de economie en de produktie uitgestippeld wordt of in handen zijn van enkelen(grootkapitaal,de staat)en zolang de meerderheid van de bevolking niet kan beslissen wat en hoe er geproduceerd wordt(een produktie afgestemd op de behoeften en niet op de winsten)zolang de besluitvorming ge-centraliseerd gebeurt(door MNO's en/of de staat-zowel in west als in oost)ipv gedecentraliseerd(maw door de ganse bevolking,georganiseerd in een basisdemocratisch model-de raden)zal het mogelijk blijven dat er een overproduktie is,

dat er milieu-schadelijke en vernietigende produkten gemaakt worden. Zolang er verdrukten en verdrukkers zijn,zullen er kerntuigen zijn.Geen vrede met kernenergie.De strijd tegen kernenergie en kernwapens is een strijd tegen het kapitalisme en elk ander systeem dat gebaseerd is op onderdrukking.Slechts in een economisch systeem dat rekening houdt met de ecologie,dat gedecentraliseerd wordt uitgevoerd en beslist,zal kernenergie verdwijnen.Nationalisaties en het eisen van de ontwikkeling van alternatieve energie door grote bedrijven is geen alternatief.Vechten tegen kernenergie is strijden voor libertair ecologischisme.En deze strijd is internationaal.De strijd in de VS,Latijns-Amerika en het oostblok tegen kerncentrales is ook onze strijd.En onze strijd is ook de strijd van de arbeidersbeweging(wanneer gaan de arbeiders van Doel in staking tegen kernenergie?).

IS MITTERAND ANTI-NUCLEAIR ???

De nieuwbakken Franse sociaal-democratische president François Mitterand heeft verklaard dat de bouw van verdere centrales in Plogoff wordt stopgezet.Een moratorium wordt ingevoerd.Binnen de groene beweging ging een kreet van vreugde op.Is deze blijdschap wel terecht? Want wat hebben wij eigenlijk te verwachten van Mitterand? Voorerst heeft hij zich nog niet uitgesproken over de andere centrales.De inwoners van Chooz bijvoorbeeld blijven dan ook hun strijd verder zetten.De maatregel van Mitterand is beperkt, en duidelijk om electorale redenen(de parlamentsverkiezingen) de wereld ingeslingerd.Want maken we ons geen illusies.De Franse socialisten zijn niet tegen kernenergie.Zij zijn wel tegen het feit dat er alleen maar energie gewonnen zou worden uit kernenergie. Het is dan ook best mogelijk dat er morgen gestart wordt met de bouw van Plogoff en Chooz. Immers, het parlement heeft hierover het laatste woord en niet de bevolking,zij het dat er een breed-maatschappelijke discussie moet komen.Maar wat haalt het uit dat de meeste Fransen tegen kernenergie zouden zijn na zo'n discussie(en in hoeverre zal ze democratisch gehouden worden,als je weet dat alleen Fransen eraan deel mogen nemen)wanneer het parlement toch beslist.Een parlement dat volzit met pro-nucleairen(gaullisten,giscardiens,maar ook communisten(de KP veroordeelt de anti-nucleairen als kleinburgers en vijanden van de arbeiders)en de socialisten(het standpunt van Mitterand is te vergelijken met dat van de SP in België, en dat zegt wel genoeg).Ten tweede zwijgt Mitterand over de controle op de centrales.Zij zullen in handen blijven van specialisten,zonder ook maar enige controlemogelijkheid door de bevolking. En ten derde(en dat mogen we zeker niet uit het oog verliezen)is Mitterand tegen de afbraak(ontmanteling)van de bestaande centrales. De nucleaire moordtuigen blijven bestaan!In het beste geval worden er geen meer bijgebouwd (en zelfs dat is dus nog niet zeker).Moest Mitterand uitvoeren wat hij belooft,dan is dat natuurlijk positief.Maar dat betekent niet dat de anti-nucleaire strijd voorbij is. Integendeel!Mitterand is geen anti-nucleair en dat hebben de inwoners van Chooz prachtig gezien toen zij riepen:wij willen noch de centrales van Giscard,noch die van Mitterand.

**SOCIETE NUCLEAIRE
SOCIETE POLICIERE**

**NON A L'ENERGIE
NUCLEAIRE**

MOUVEMENT ECOLOGIQUE

65 boulevard Arago - 75013 Paris

Affiche uit Frankrijk. (Uit: Onze Wereld.)

DE KATER VAN

DODEWAARD

De blokkade van de kerncentrale bij Dodedewaard (van 18 tot 20 okt 80) is intussen allang bijgezet in de annalen van het buiten-parlementair verzet. Ook de kater zal bij de meeste deelnemers wel weer wat zijn weggeëbt. De ervaringen zijn van zeer groot belang voor de antikernenergiebeweging in België om haar toekomstige strategie te bepalen. De blokkade is bij heel wat mensen in Nederland een teleurstelling geweest. De regering was maar al te blij dat alles zo rustig verlopen is en dat de kerncentrale er nog steeds op volle toeren draait. Velen voelden zich gebruikt als voetvolk. Een kleine groep aktieleiders had op de duur de boel in handen. Een veel gehoorde reactie bij ontevreden demonstranten was de volgende: "WE KWAMEN HIER OM TE PLOKKEREN. HOE LANG DAT OOK ZOU DUREN, TWEE DAGEN OF TWEE WEKEN. MAAR WAAR PRATEN WE OVER? ALLEEN OVER HET PUNT VAN GEWELDLOOSHEID. NIET OVER HET SLUITEN VAN DE CENTRALE, NIET OVER KERNENERGIE OF OVER AFVAL, OF OVER DE ATOOMSTAAT. NEE, OVER GEWELDLOOSHEID. EN DAN VINDT MEN DIE AKTIE GESLAAGD, OMDAT HIJ GEWELDLOOS IS GEBLEVEN."

Heel wat demonstranten keerden dus behoorlijk aangeslagen en kwaad huiswaarts, en ons inziens terecht. Het gevoel belazerd te zijn werd nog extra versterkt door de wijze

waarop politici en autoriteiten de demonstranten achteraf de loftrumpet toestaken. Sommigen hebben de konklusie getrokken dat we zullen moeten overgaan tot hardere akties: "DE GEVESTIGDE POLITIEK EN DE POLITIE HEEFT ONS PRECIJS WAAR ZE ONS WILLEN HEBBEN; WE MOGEN HIER BEST ZIJN, ZOLANG WE ONS AAN HUN SPELREGELS HOUDEN EN ZOLANG WE NIET UIT ZIJN OP SLUITING VAN DE CENTRALE"...

De tegenstelling tussen gematigden en radicalen is na de aktie vergroot. Een deel ziet het nog allen maar zitten in direkte anti-parlementaire akties in aanmerking komen: bv gericht tegen de toeleveringsbedrijven voor kernenergieinstallaties, waarbij geweld tegen materieel niet uitgesloten is.

Zou de tijd van braaf achter elkaar aanhobelen (di. 'demonstratie') als aktievorm om de kernenergie uit de wereld te helpen - in navolging van de door Onkruid en Kraakgroepen gevolgde methoden - dan binnenkort voorgoed tot het verleden behoren?

ENKELE REDENEN OM TEGEN KERNENERGIE TE ZIJN.

-Kerncentrales zijn gevaarlijk. De minste fout (zowel menselijke als machinale) kan een ramp betekenen. Zolang de veiligheid niet 100% gegarandeerd is (en het valt te betwijfelen of het dat ooit zal worden) is kernenergie onaanvaardbaar. Wijzen we er tevens op dat controle momenteel volledig is uitgesloten. Van de veiligheidsnormen trekken de grote maatschappijen zich niets aan. Het individu staat volledig machteloos. De grootste geheimhouding is er wanneer er iets mis loopt. Slechts weken, maanden of zelfs jaren later komt men te weten dat er een ongeluk is gebeurd.

-De arbeidsvoorwaarden zijn zeer slecht in centrales. De arbeiders staan constant bloot aan straling. Elke dosis is dan ook een overdosis. Opmerking: deze kritiek geldt ook voor chemische bedrijven en LPG-terminen als. Ziekten zijn dan misschien niet dadelijk zichtbaar, maar hoeveel mensen zijn er niet gestorven aan kanker, tengevolge van straling? Hoeveel symptomen kwamen pas na 20 jaar tevoorschijn? Ook gebruikt men 'slachtvee' (vb werkløzen) om gevaarlijke klusjes op te knappen.

-Het transport van kernafval is ecologisch niet verantwoord.

-De opslag van kernafval in zoutmijnen of in zee is 1) gevaarlijk (na bepaalde tijd bestaat de kans dat de vaten openbarsten en er straling vrijkomt, met alle gevolgen vandien). 2) niet erg etisch. Wij geven onze achterklainkinderen ahw een tijdbom cadeau. Eens opgeslagen kan de afval immers niet meer gecontroleerd worden.

-Kerncentrales worden gebruikt (zijn een voorwaarde vaak) in de productie van atoomwapens

-Kernenergie leidt tot technocratie (het zgn. technofascisme). Hierdoor wordt alle macht gegeven aan de specialisten, een oncontroleerbare en anti-democratische groep. Kennis is macht, weet je wel.

-Atoomstaat = Politie Staat. Kernenergie is één van de voorbeelden van de steeds toenemende centralisatie in het laatkapitalisme. Niet alleen de produktiemiddelen worden gecentraliseerd, maar ook de macht. Om de kerncentrales te beschermen is een uitgebreid repressieapparaat nodig. Een staatsterreur ontstaat. En deze is de tegenpool van vrijheid.

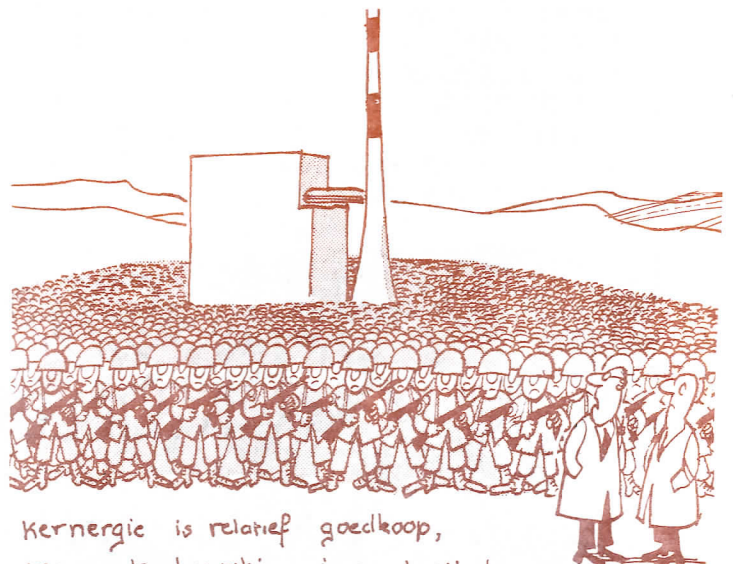
«Wij zijn voor kernenergie maar tegen alleen maar kernenergie»

De Franse regering heeft zaterdag toestemming gegeven voor het in gebruik stellen van twee nieuwe onderdelen van kerncentrales: in het Noordranse Grevelingen en in Tricastin in het Zuidoosten van Frankrijk.

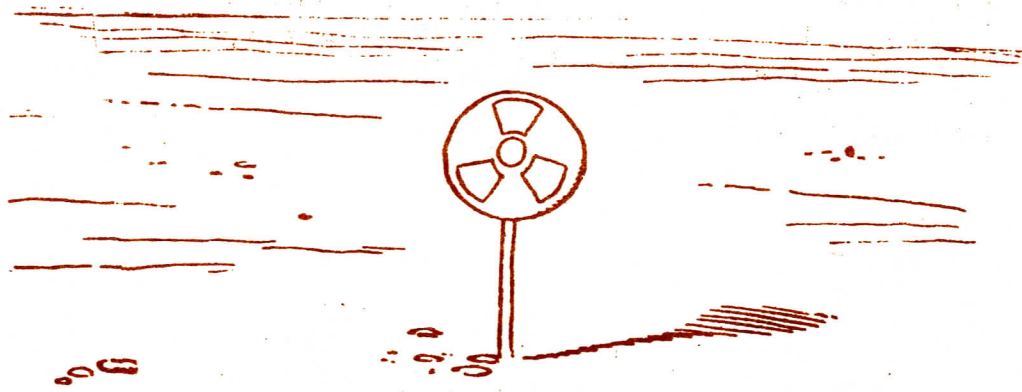
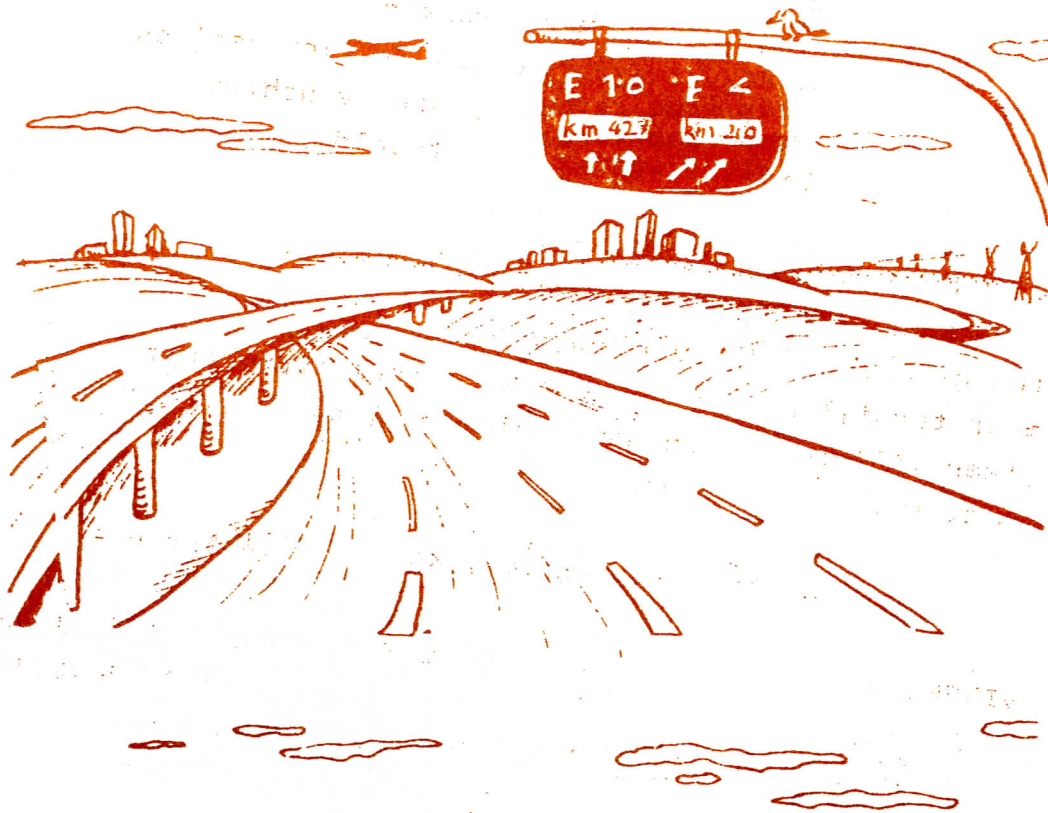
Beide centrales hebben reaktors die een vermogen zullen moeten krijgen van 900 Megawatt. De regeringsmachtiging kwam twee dagen na de bekendmaking dat het plan voor een kerncentrale in Plogoff, in het hart van Bretagne «bevoren» werd. De bewoners van dat gebied hadden zich fel gekeerd tegen het projekt.

«Wij zijn voor kernenergie maar tegen alleen maar kernenergie», aldus lichte premier Pierre Mauroy het besluit inzake de kerncentrales in Gevelingen en Tricastin toe. Het bevroren van het plan voor Plogoff was vervat in het verkiezingsprogram van François Mitterrand, volgens hetwelk alle centrales in aanbouw voltooid zouden worden en de andere plannen opnieuw in overweging zouden worden genomen.

In Frankrijk is ongeveer 30 procent van het verbruik van elektriciteit afkomstig van kerncentrales

Kernenergie is relatief goedkoop,
maar de bewaking is een beetje duur

gilles

ARGUMENTEN PRO KERNENERGIE ?

"Kernenergie schept werkplaatsen; het dijk de werkloosheid in", hoort men wel eens zeggen. Vooreerst levert de bouw van centrales minder werkplaatsen op dan die van alternatieve energiebronnen (windmolens, stuwdammen). Verder zijn de tewerkgestelden allen hoog-gespecialiseerd. Maar zelfs indien de werkloosheid afgeremd wordt (en dit probleem stelt zich ook ivm de vervuiling in Tessenderlo en Hoboken waar men sluitingen tegengaat omwille van het argument dat er werkplaatsen verloren zouden gaan) moet men zich de volgende vragen stellen. Wat is het doel van de arbeid? Hoe is het mogelijk dat men mensvernietigende en onzinnige produkties (oa wapens) aanvaard onder het mom van werkverschaffing (vb de kommunistische vakbond CGT in Frankrijk is voor de bouw van centrales omwille van voornoemde reden).

Arbeid zou een middel tot zelfverwezenlijking moeten zijn. De constructie van zinloze produkten kan hier zeker niet toe bijdragen. Het wordt dan ook hoog tijd dat de ganse arbeidsmoraal in vraag gesteld wordt door links. De anti-kernenergie beweging kan daartoe de aanzet geven.

"Kernenergie betekent nationale onafhankelijkheid tov de olielanden en remt de crisis af." Deze rede nering heeft tot gevolg dat de onderdrukte in België wordt opgezet tegendeze in bv Saoudi Arabië. Net zoals men de Europese arbeiders en vakbonden opzet tegen die van Japan (omwille de grote import van auto's) of de Vlaamse arbeiders tegen de Waalse (omwille van bv het staalplan). Eén zaak moet duidelijk zijn. Dit is een strijd tussen de belangen van de multinationals van bourgeois of van staten. Zij is het gevolg van de logica van het winstprincipe en het vrije-marktsysteem. Maar dit zijn niet onze systemen, zodat de strijd tussen de verschillende klikjes ook niet onze strijd is. Als dat systeem in crisis is, moeten wij dat niet redden.

Kernenergie remt trouwens de crisis niet af. Ten eerste wordt de crisis niet veroorzaakt door de stijging van de petroleumprijzen (dit heeft slechts een invloed van 0,1 %) maar wel door de daling van de winstvoet, een daling die inherent is aan het kapitalisme (en zodoende onafwendbaar tenzij men naar een ander systeem overstapt). Ten tweede gaat bv de electriciteit niet goedkoper worden omdat het uit kernenergie en niet uit steenkool wordt gehaald. De stijgende prijzen bewijzen juist het tegendeel. Wat er wel beter wordt dat zijn de winsten van de ondernemingen. Het enige wat voor hen telt is winst maken; en als zij dat beter kunnen doen met kernenergie, dan verkiezen zij die ook. Voor ons maakt het trouwens weinig uit wie van de twee (de olie of de nucleaire energie) de meeste winsten maakt. Of wij nu worden uitgebuit door Shell of door een binnenlandse onderneming (EBES) zal er ons zeker niet toe aanzetten de nationale onafhankelijkheid (maw de belangen=winsten) van de Belgische tov de buitenlandse bourgeoisie te verdedigen. Wij kiezen niet tussen de pest of de cholera. En bovendien betekent die nationale onafhankelijkheid van "ons" de onderdrukking van zwarten in Z-Afrika, de inwoners van Latijns-Amerika en de indianen in de VS, want daar wordt de (niet-onuitputtelijke) uranium vandaan gehaald.

Als wij nog in aanmerking nemen dat een centrale slechts 30j kan meegaan en zeer veel kost om te bouwen, is het wel duidelijk dat wij helemaal geen kernenergie willen om de stijgende energieconsumptie te dekken. Trouwens, in hoeverre is die stijging niet het gevolg van de consumptie-mentaliteit, die op haar beurt gemanipuleerd wordt door de grote bedrijven? De cirkel is rond. Aan ons om hem te verbreken.

vandaag betekent fascisme:

- ★ DE BRIEVEN VAN NOLS, VAN HALTEREN EN CIE.
- ★ DE ANTI-VREEMDELINGENWETTEN
- ★ HET AANWAKKEREN VAN DE HAAT TUSSEN WALEN EN
VLAMINGEN
- ★ DE CRISIS, DE ONTSLAGEN, DE WERKLOOSHEID
- ★ DE AFBRAAK VAN DE SOCIALE UITKERINGEN TEN
VOORDELE VAN DE WAPENAANKOOP (ATOOMRAKETTEN,...)
- ★ DE FICHERING
- ★ DE CRIMINALISERING VAN DE ANTI-NUCLEAIRE BE-
BEWEGING
- ★ DE BEHANDELING VAN POLITIEKE PROCESSEN ALSZIJNDE
MISDADEN VAN GEWOON RECHT
- ★ DE BESCHERMING VAN MINISTERS DIE WAPENS EXPOR-
TEREN
- ★ DE BESTRAFFING VAN ABORTUS
- ★ DE MARGINALISATIE VAN DE GEHANDICAPTEN EN
ANDERE MINDERBEDEELDEN
- ★ ELKE VORM VAN MACHT EN HIERARCHIE: PATROONS,
REGERING, KADERS, MEESTERGASTEN, CARRIERISTEN, ...

**het fascisme groeit; bedanken
we de staat en de patroons.**

BRIXTON ON FIRE!

EEN OOGGETUIGEVEERSLAG UIT BRIXTON-LONDON

De meeste mensen zullen de sociale en economische achtergrond van de rellen in Brixton wel al kennen. Een wachtlijst van mensen op een huis (zo'n 18000) grote werkloosheid (2 op 3 werklozen zijn zwarten en vele ander sociale ongemakken). Het gebied rond Railton Road-Mayall Road wordt bewoond door vnl zwarte huurders en (vooral blanke) krakers (links, anarchisten, marginales). Leegstaande huizen worden door de zwarten gebruikt als drank- en spel-lokalen, drugcentra en plaatsen voor nachtelijke bluesconcerten (fuiwen waar non-stop reggae te horen is). Een zwart kunstcentrum werd onlangs in een gekraakt huis geopend, evenals een anarchistische boekenwinkel. De mensen leven hier op de rand van het kapitalisme. Sinds jaren hangt de afbraak van de hele buurt in de lucht, maar slechts de laatste twee jaar werd hiermee een beperkte aanvang genomen. Echter, de gemeente-overheid zit zonder geld, waardoor de afbraak halverwege is gestopt. (Zonder dat er terug iets werd heropgebouwd, zodat dit alles een nog triestiger aanblik biedt.) Hetzelfde kan niet worden gezegd van de buurt vlak ernaast, bewoond door blanke middenstanders en zwarte "problematieke" burgers.

Twee kulturen raken elkaar: een zwarte en een blanke; de eerste overheerst en wordt in haar periferie door blanke jongeren overgenomen, drugs en reggae. Zwarten hebben hun eigen taal (Patois) en dit versterkt hun eigen kulturele identiteit. Het meest belangrijke aan deze tegenkultuur (en dat houdt verband met de rellen) is dat het een straatkultuur is. Zowel 's winters als 's zomers (ondanks het Britse klimaat), zijn de straten vol lachende, rokende zwarten; de straat is van hen.

Maar dit wordt niet geduld door de politie, sedert twee jaar leef ik in de front-line, steeds hebben de cops geprobeerd de bevolking te intimideren met permanente patrouilles te voet, met de fiets, met de wagen en uitzonderlijk zelfs te paard (zo werd nog geen twee maand geleden iemand achtervolgd door een flik te paard).

De cops weten dat ze onmogelijk de front-line kunnen controleren. Als er rellen zijn, proberen ze een status-quo te bereiken. Raids worden gedurig uitgevoerd om te demonstreren wie de baas is. De aktie van de SPG in '78, toen iedereen en alles onderzocht werd, werd door de bevolking als een belediging gezien; het gebeurt niet zelden dat een jonge zwarte de boete, die 1e van een flik krijgt, onder luid applaus van de omstaanders kapotscheurt en ze in de flik zijn gezicht werpt. De cops gebruiken de SUS-wetten om de jonge zwarten op te sluiten, en dat ze dit erg nauwgezet doen, bewijst volgend voorbeeld: Na een autobotsing doorzochten de cops dadelijk de twee wagens, en de inzittenden. Zulk een incident is tweede rangs, maar doet de haat tegen de flikken opblaaien.

Wat de meeste mensen bij het uitbreken van de rellen dan ook verbaasde was dat ze nog niet veel eerder waren uitgebroken. De anarchistische graffiti op de muren hadden meer dan een jaar nodig om werkelijkheid te worden. Ook de overheid en het establishment voorzagen dit. Slechts enkele maanden geleden nog, publiceerde een gemeenteraadslid een dossier waarin hij het politie-optreden veroordeelde en moeilijkheden voorspelde. De week voor de rellen: De week voor de rellen, verhoogde de politiekontrolle. Op vrijdag 3 april werd om 11 uur de hele wijk afgezet, niemand mocht erin of eruit. Twintig arrestaties werden verricht.

De volgende dagen werden méér dan 1000 mensen (vnl jonge zwarten) tegengehouden en gefouilleerd. Dit alles verhoogde nog de frustratie en woede. Ikzelf werd lastig gevallen door drie jonge zwarten, en bedreigd met flessen. Ik begreep dat ze kort geleden waren tegengehouden en gefouilleerd, en hun woede afreageerden.

Op vrijdag 10 april werd een jonge blanke, door een messteek gewond, door de politie aangehouden. De cops werden aangevallen door een groep jongeren die hun kameraad bevrijdden en naar een hospitaal brachten. Een gevecht in regel ontstond, dit was voor de flikken de aanleiding om 's anderendaags (za 11) de frontline ahw te bezetten.

Normaal patrouilleren de cops, nu stonden ze in elke straat om de 100m geparkeerd, zittend in hun busjes, wachtend op wat er zou gebeuren. Het was een warme dag, er was veel volk op straat.

Iedereen keek de flikken uitdagend aan. Rond 5 uur gebeurde het eerste incident. Een flik kreeg een steen tegen het hoofd toen hij een wagen wou doorzoeken. De dader werd gearresteerd. Een massa mensen stroomde toe, vgl in Railton road/Mayall road. De flikken stonden vanvoor in Atlantic road. Het regende stenen, een ruit vloog aan diggelen. De spanning steeg. Flikken in gevechtssuitrusting vervoegden hun kollega's. Een tweede stenenregen werd afgevuurd, de flikken wierpen er enkele terug en chargeerden. Eerst trokken we terug, maar toen we ons realiseerden met hoeveel we waren, bleven we staan. Dan, alle wrok van voorbijgangers en dagen loslatend, chargeerden wij. Wat nu volgt mag verward lijken, maar het is de manier waarop ik de rellen heb beleefd. Ik versla enkel wat ik gezien en gehoord heb. Om welbepaalde redenen zijn een aantal gebeurtenissen verzwegen.

Een golf adrenaline. Oorlogsgeschreeuw. Klasse-oorlog-geschreeuw. Geschreeuw! Klasse-oorlog!! Een roep om stenen. Ik moet stenen hebben. Waar zijn de stenen? De cops zijn verward als ze merken dat ze de zaak niet langer onder controle hebben, popjes zonder functie. Zij kijken naar ons, naar elkaar en achter hen. Ze lopen weg via Mayall Road, hun voertuigen achterlatend. De wagens worden omvergeworpen. Een lichtflits en Wham!!, een wagen staat in vlam. Wilde kreten, gelag, vreugdedansen. Ik zie een vriend, we kijken elkaar stralend aan! De vreugde wordt verstoord door een flikkencharge (versterkt, na hergroepering). De massa vlucht en splitst. De cops zijn gek. Massale afranselingen. Ik stop in een zijstraat en zie een vriend. We kijken naar de rookpluimen uit de hoofdstraat. Een blanke jongen wordt haast gestenigd. Hij wordt onmiddellijk verdedigd door zwarten, iedereen kijkt fronsend naar de domme stensmijter. Een vriend wordt getransporteerd, ik loop er naartoe, een zwarte houdt me tegen, haat in zijn ogen. Voor hij de kans heeft om iets naar me te werpen, maak ik hem duidelijk dat er hulp nodig is. Een wagen is niet beschikbaar, vragen aan vrienden. Geroep op de flikkenradio, ze zijn radeloos, alles loopt uit de hand. Rinkelend glas in Coldharbour lane. Iedereen terug de straat op. In Coldharbour ligt een SPG-wagen op z'n kop, net een gestrande walvis. De ruiten van de boetiek zijn uitgesmeten, terwijl enkele jongeren de straatstenen opbreken. Een massa niet-toekijkers. Glas rinkelend in Electric Avenue, een juweliersshop. Een andere volgt iets verderop. Zwarte en blanke jongeren slaan door de rolluiken. Ik kijk uit voor cops in Brixton road. Voorbijgangers kunnen gratis diamanten krijgen, roep ik, geen reactie. Kettingen, armbanden, ringen en uurwerken worden de straat op gekeild; een ganse juwelierie ligt in de goot! Prachtig!

We spelen wat voetbal met enkele armbanden. Er is wat gekibbel over deze plundering. Jammer.

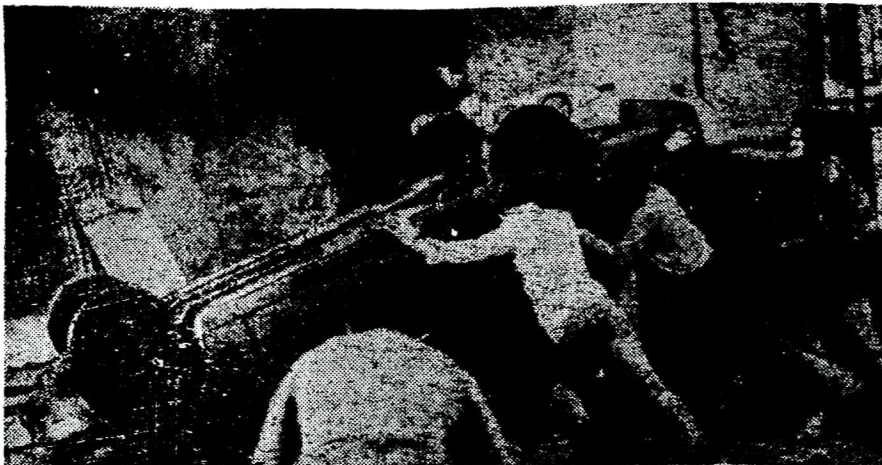
Ik ga verder naar Brixton Road. Burtons kleermakerij is ook onder handen genomen. Een prachtig zicht. The cops are coming. Een roekeloze jongen moet worden neergetrokken. De straat is nog steeds toegankelijk voor verkeer. Bromfietzers, chauffeurs en buspassagiers kijken verbaasd naar beide kanten van de straat. Een zwarte jongen slaat in glazen ruiten alsof hij vliegen doodmept.

Nog meer flikken. Plunderaars beginnen te roepen. Nog meer flikken. Gevechten. Nog meer plunderingen. Het verkeer wordt niet langer doorgelaten. Plunderingen en ruitengerinkel in heel Brixton Road, de markt tot aan Acre Lane. Iemand roept mijn naam. Een vriend. We schudden elkaar de hand. Prachtig, prachtig. Ik geef hem een kort overzicht. Geroep. Woolworth (één van de grootste warenhuizen ter wereld) geplunderd. Televisies, stereoinstallaties, ... allemaal meegenomen. Enkele stukgeslagen. Soms passeert er een politiewagen, die dan ook stukgeslagen wordt. Al vlug beseffen we dat de flikken ons moeten passeren wanneer ze de gevechtszone willen bereiken. We stellen ons dan ook op in twee rijen, aan elke kant van de straat, gewapend met flessen en stenen. Hier is er één. Smash. Een proletarische strijd. De volgende aub. Smash. Everyone a winner. De cops trekken terug; een nieuw convooi nadert. Allen stoere varkens, die met hun gummiknuppel in de hand beginnen met de afranseling. De massa splitst zich. De meeste ontkomen. We rennen een zijstraat binnen en in een pub bestellen we een pint. Het gerucht doet de ronde dat een flik werd gekidnapt. We grinniken. We besluiten naar de Front-Line te gaan.

De duisternis valt, terwijl we door de straten glippen, flikkenwagens ontwijkend. We naderen Kellett Road. Een ongewoon schouwspel. Drie rijen flikken. Een non-stop regen van stenen en flessen. Dan opeens een molotov (de eerste die ik ooit heb gezien). Whoof! Hij belandt op enkele schilden, die dadelijk weggeworpen worden (ze zijn van riet). De Front-Line is gebarricadeerd met brandende wagens. Opgetogen trek ik verder. De Front-Line is een vrijstaat, een no-go-area. We hoeven ze niet te verdedigen. Ze is van ons. Ik kijk rond. Flikken zitten ontmoedigd en verbijsterd op de grond, een sigaretje rokend. Het vuur, de cops, de atmosfeer. Klassenstrijd. Zullen ze het leger binnenhalen? Belfast.

We gaan terug naar de zuidkant van de Front-Line; die eveneens gebarricadeerd is. Onderweg een vest meegenomen. Het postkantoor is verdwenen. Flikken bezetten strategische gebouwen (flikkenkantoor) en verkeersknooppunten.

Het plunderen gaat verder. Meer vrienden komen er aan. We praten wat. We gaan terug naar de Front-Line. Alle vuren zijn geblust. Het is haast middernacht. Alles is veel rustiger. De flikken herwinnen langzaam aan de controle. Een flikkenburo is gebarricadeerd met uitgebrande flikkenwagens. De cops chargeren. Gevechten. Arrestaties. Ik wandel langs Brixton Road en bekijk de schade. Slechts enkele mensen lopen nog op straat. De flikken hebben de macht. Ik ga bij vrienden thuis. Nadien terug naar de Front-Line, om te vieren. Een laatste blik op het slagveld en dan gaan slapen. Ik droom van flikken, flikken en nog meer flikken. Zondag, de 12de. Moe. Spurt naar de dagbladen. Commissarissen en politici geven de schuld aan agitators van buitenaf (de flikken waren de agitators van buitenaf!). Front-Line is vol met debatterende mensen. De flikken patrouilleren massaal. Brandweerlui inspecteren de schade.

Nieuws van de arrestaties. Vroeg in de avond. Weer rellen, die vlug bedwongen worden door 1000 extra cops. Brixton is afgezet. Fascistische aanval in de Villa Road. Flikkenburo's zijn sterk verdedigd. Flikken gebruiken helikopters met sterke lichten (kunnen een gebied zo groot als een voetbalveld bestrijken.) Infra-rood-camera's. Nog meer flikken. Zij krijgen de overhand.

Een lange week. Sedert het weekend is er twijfel en paranoia. De rechtse pers beschuldigt niet enkel agitators van buitenaf maar spreekt van een (blank) anarchistisch complot. Kameraden worden aangehouden. Wie zal de volgende zijn? Waar worden ze vastgehouden? Voor welke rechtbank zullen ze voorkomen? De eerste straffen zijn groot. 200 pond. Dagbladen publiceren foto's met herkenbare gezichten. Wie zal de volgende zijn? De Front-Line is rustiger dan anders. De massale politie-

aanwezigheid is niet dadelijk zichtbaar. Ze zijn verdoken opgesteld in zijstraten. Gearresteerden werden gefolterd. Erg. Ik kan niet slapen. Hoe hebben de Noord-Ieren 10 jaar lang kunnen overleven zonder van de zenuwen ineen te stuiken... De zwarte gemeenschap is verdeeld. De betoging voor Paaszondag wordt afgelast. Wederzijdse beschuldigingen. Het Brixtons Verdedigingscomitee en het Lambeth Wetcentrum organiseren de tegeninformatie, en leggen een lijst van klachten aan tegen de flikken. Paasweekend. De Front-Line is veel rustiger dan anders. Brixton is nog steeds bezet gebied. Verschillende politieke groepjes proberen het initiatief te koloniseren, als het hunnen te beschouwen. Het ergste wat ik zag was Militant-Marxistische vleugel binnen de Labour-party: Titel: Brixton-de schuld ligt bij de Tories. Moeilijk om de sfeer te beoordelen. Mensen "herdenken", proberen de ongewone gebeurtenissen te verwerken. De confrontatie vindt nu plaats op een hoger nivo. Alle winkels zijn toegenageld met planken. Voor hoe lang? ER is sprake van meer "hulp" voor de gemeenschap. Een plaaster op een houten been. Deze klassematschappij is door en door verrot. Waar zal de volgende revolte plaatsgrijpen? De strijd hier is ver van voorbij.

Mustapha Brique.

Dit is de weergave van een pamflet door anarchisten in Brixton verdeeld.

GEEN VERONTSCHULDIGINGEN

De week voor de rellen was er een sterke uitbreiding van de toch al massaal aanwezige flikken te zien in de straten van Brixton. (Op vrijdag 3 april werd Railton Road afgezet bij een raid; de ganse week lang greep opertaire Swamp 81 plaats waardoor 1000 (vnl zwarte) mensen werden tegengehouden en ondervraagd). Na een ongeval in Railton Road op vrijdag 10 april (een incident dat afgehandeld werd door de plaatselijke politie) arriveerden politietroepen die dadelijk moeilijkheden begonnen te maken. Rond 5u in de namiddag provoceeden zij het antwoord van de plaatselijke bevolking kwam onmiddellijk en vastberaden. "Dit zijn onze straten en wij dulden niet langer de politierepressie." De reactie was spontaan; er waren geen leiders of agitators van buitenaf. De omvang van de actie overwelmde de politie. De bezettingstroepen werden aangevallen en verdrven. Het was een geweldig gevoel voor de mensen om te kunnen zien dat zij voor de eerste keer deelnamen aan een directe massa-actie die tot doel had de controle over de straten van hun wijk te krijgen, en dat ze bovendien succes hadden!

Deze massa-actie richtte zich aanvankelijk tegen hun onmiddellijke vijand, de politie; ze breidde uit naar de markt en de hoofdstraten, terwijl de mensen, die zolang verstoken zijn gebleven van de vruchten van hun arbeid, datgene namen wat ze wilden hebben. De omvang van de actie overwelmde de politie. De bevolking van Brixton leverde het bewijs dat de staat te verslaan is. Met het materiaal dat hen ter beschikking was, werden de ordestrejdkrachten verdreven. Gedurende de ganse zaterdagnacht was de Front-Line een vrijstaat (no-go-area). De politie, versterkt, woest en angstig tegelijk, concentreerden hun krachten op het behouden van bepaalde zaken (dus defensief), als vnmste het politiegebouw. Dit liet de bevolking toe te nemen wat ze wilde, en dat onder de neus van de politie. Normaal verdedigt de politie het privé-eigendom; maar deze nacht dienden ze hun prioriteiten te verleggen - ze moesten hun eigen nek reddend, de goederen in de winkels kwamen op de tweede plaats. De overheid werd zo zenuwachtig dat er CS-gas gebruikt werd en een militair adviseur (een marine-officier) naar Brixton werd gebracht.

De volgende dag (zondag) werd hetgeen 's zaterdags gebeurde herhaald. De wijk werd beschermd en de mensen namen wat ze nodig hadden. De politietroepen werden inmiddels met 1000 manschappen versterkt. Gans Brixton was ofwel afgezet ofwel bezet.

Wij zeggen niet dat alles wat er gebeurde dat weekend positief was. Wij zouden veel liever gehad hebben dat een situatie met anti-sociale handelingen (verkrachtingen, intimidatie van medemensen, ...) door de plaatselijke bevolking behandeld zouden worden en niet door een externe overheid, zoals de politie. Het incident van vrijdag was overigens door de bevolking zelf geregeld, totdat de politie kwam en moeilijkheden begon te zoeken.

HET ANTWOORD VAN DE OVERHEID.

De poging van de autoriteiten om de rellen af te doen als zijnde rassenrellen hield geen steek. Dan probeerden ze de schuld te geven aan agitators van buitenaf en blanke anarchisten. Dit was een poging om de aandacht af te leiden van de echte problemen onder het mom dat de relatie tussen politie en bevolking zo goed is dat rellen enkel van buitenaf moeten georganiseerd zijn: een grove leugen. De verklaring veronderstelde ook dat de bevolking niet in staat was om spontaan tot zulke acties over te gaan. Een dubbele leugen!

Laat ons nogmaals onderstrepen dat de rellen spontaan waren; een niet-geleid antwoord van de bevolking - zwart en blank, vrouwen en mannen, jong en oud - tegen de militarisering van de straten in Brixton door de Metropolitan politie en ook een reactie tegen de vorm van maatschappij in dewelke zulke constante repressie mogelijk is.

Wij leven hier en zijn een deel van de gemeenschap. Als anarchisten geloven we dat de mensen zelf controle in handen moeten nemen van elk aspect van hun leven, zonder tussenkomst of bestaan van flikken, regering, geld, patroons, bazen, politieke partijen; enz. Wij verschillen van andere zgn. revolutionaire groepen doordat wij zeggen dat de staat en zijn agenten-flikken, soldaten, bureaucraten-parasieten zijn en vijanden van het volk en dat de directe actie de enige weg is voor de bevolking om te beginnen met hun leven in eigen handen te nemen.

De extreem-linkse groepen in Brixton roepen steeds om de revolutie maar op zaterdag de 11de waren ze nergens te zien. Slechts nadat de cops de straten hadden ontruimd, kwamen zij Brixton binnen en riepen de rellen uit tot een overwinning. Deze groepen en sommige andere politieke leiders verontschuldigen zich voor de rellen die ze wel "begrepen" en stelden dat meer geld de problemen zouden oplossen. Echter, het probleem is niet enkel beperkt tot Brixton-het omvat de hele klassemaatschappij. Thuis, op het werk, in school en in de gemeente worden wij steeds geconfronteerd met een hiërarchie, met een machtssysteem dat onderverdelingen maakt volgens klasse, sexe en ras. Hoe meer men ons verdeelt en isoleert, hoe makkelijker we te controleren zijn. De Front-Line gaat verder dan Brixton. Zij gaat naar Bristol, Belfast, Berlijn en verder. Zij is daar waar politie en staat hun gezicht laten zien.

De gemeenschappelijke eis op zaterdag was dat de flikken moesten ophoepelen uit onze straten, en dat alle gearresteerden dienden vrijgelaten te worden en alle beschuldigingen ingetrokken dienden te worden. Het antwoord van de staat was: "wij controleren de straten en zo hoort het". Om de politie uit de straten te houden is er meer zelfactiviteit nodig van het soort dat door de bevolking getoond werd in Brixton.

Mensen die niet in Brixton leven en hun solidariteit willen betuigen-jullie hebben ook politie in jullie straten.

Noot: foto's zijn om begrijpelijke redenen niet bijgevoegd.

SOME BRIXTON ANARCHISTS.

EEN OVERWINNING VOOR HET SLUIPEND FASCISME !!!

De linkse milieus besteedden erg veel aandacht aan deze processen. Ten onrechte echter! Deze processen waren totaal overbodig. En waarom dan wel? Men moet zich afvragen wat het nut kan zijn voor links van zo'n proces. Wat kon er zich voordoen? Er waren twee mogelijkheden. Ofwel veroordeelt men beide organisaties tot privé-militievorming en worden er (al of niet zware) straffen uitgedeeld; ofwel veroordeelt men ze niet en gaan ze vrijuit. In dit laatste geval is het wel duidelijk dat de linkse beweging een psychologische nederlaag zou hebben geleden, al zou het wel voor de zoveelste maal hebben aangetoond dat het gericht in een kapitalistisch systeem (in elk systeem overigens) niet democratisch is en een klassegerecht is. In het eerste geval zou men de milities veroordelen op grond van artikels tegen de militievorming daterend uit 1934 en 36. Maar!!! 1) Deze wetsartikels kunnen (en zullen!) gebruikt worden tegen links. Immers, een stakingspiket dat zich bewapent tegen een charge van de rijkswacht; een linkse betoging die zich wapent tegen flikken of fascisten, ... zal veroordeeld worden als privé-militie (het AFF-Gent heeft bijvoorbeeld al een waarschuwing ontvangen). Stakingen zullen verboden worden, evenals de organisaties waarvan de individuen lid zijn (stakingscomitees, vakbonden, linkse groeperingen) uit naam van de vrijwaring van de democratie, en door een wet goedgekeurd door de meeste linkse organisaties. 2) Welke zin heeft het om fascistten te verbieden zich te organiseren? Zij nemen ofwel een andere naam aan of duiken onder in de illegaliteit, waardoor ze veel gevaarlijker worden, zoals de recente gebeurtenissen in Spanje, Turkije, Italië en Duitsland laten zien, ze haast vrij hun gang kunnen gaan.

Is de aandacht die links schenkt aan deze processen een blunder? Nee. Zij is enkel een logisch gevolg van de politiek die door al deze bewegingen en de anti-fascistische fronten wordt gevolgd. Zij eisen allen de toepassing van artikels uit 34 en 36. En dit om de parlementaire democratie te vrijwaren. Uit de gebeurtenissen in het verleden (Italië en Duitsland voor WO II; Chili, Turkije, Griekenland, Spanje, ... zeer recentelijk) kunnen we afleiden dat het stemmen van wetten, het verdedigen van de (beperkte) democratische vrijheden helemaal geen middel is om het fascisme te stoppen. Niet alleen is het dom om een systeem te verdedigen dat helemaal niet democratisch is (het burgerlijk parlementarisme) maar bovendien zien we over het hoofd dat het gevaar voor een fascistisering, voor een sterke staat niet komt van de bruine horden op de straat (die we niet met wetten te lijf moeten gaan, maar fysiek moeten opruimen) maar van degenen die deze organisaties steunen, financieren en hen gebruiken als stoottroepen om een sfeer te creëren waarin de roep naar orde (en naar een wet op de privé-milities) hen in staat stelt wetten uit te vaardigen die extreem-links illegaliseert, die vakbondsmilitanten flickeert, die een centrale rijkswachtcomputer bouwt, die stakingen doet verbieden (cfr Thatcher), die beroepsverboden instelt (cfr Duitsland), die een racistische campagne voert tegen vreemdelingen, werklozen, ... De fascistten zijn af en toe eens te zien op straat, maar het fascisme sluipt langzaam binnen in het staatsapparaat (ministeries, rijkswacht, leger, gerecht). Het fascisme hoeft het Rijksdaggebouw niet in brand te steken; zij gebruiken het parlement om hun politiek door te drukken. De Hitler van de jaren 80 heeft geen hakenkruis op zijn arm, maar zit keurig gekleed achter een bureau en heet Pulinck, Stout-huyzen, De Staercke, Van den Boeynants, Tindemans, De Clerq, Gol, ... Het model Duitsland is wat men in België momenteel nastreeft. De NATO en de VS zijn de pilaren waarop het fascisme steunt, al heeft het dan een andere vorm als in de jaren 30.

De verschillende AFF's en de sociaal-democraten, evenals de vakbeweging en

KP-Amada roepen op om zo'n breed mogelijk front te vormen (met de liberalen en de christen-democraten) tegen het fascisme. Na de aanslagen in Bologna, Munchen, Parijs liepen in België de partijvoorzitters hand in hand. Tindemans (de verdediger van Strauss en Duarte); De Clerq (die de arbeidersbeweging maar al te graag aan banden wil leggen); VDB (financier van Front de la Jeunesse en tijdschriften die rassistisch zijn), allen haretelijke vrienden van het patronaat en voorstanders van de uitbreiding van het repressieapparaat, vonden het schandig wat er gebeurt was. Natuurlijk, want terwijl zij demonstreerden, werkte de computer op volle toeren, werden weeral enkele vreemdelingen buitengezet en juichte links om de massale opkomst. Het sluipend fascisme lachte. Het scherm dat het opgetrokken had, werd steeds minder doorzichtig. Het protest werd gekanaliseerd in parlementaire of pro-parlementaire banen. Geen enkele anti-fascist die het in zijn of haar hoofd zou halen om de auto-defensie en de sociale revolutie als enig mogelijk wapen om het fascisme, de evolutie naar een sterke staat (en eventueel een staatsgreep moest het parlement niet meer voldoen om een aantal maatregelen door te drukken) tegen te gaan. Het fascisme is immers niets anders dan een middel van het kapitalisme om haar structurele crisis te overwinnen. Wie het fascisme wil tegenhouden, moet het kapitalisme (de voedingsbodem) vernietigen. Maar zolang die paar libertairen alleen staan met hun ideeën, is er geen reden om bezorgd te zijn. Al zullen we ze maar eens extra fotograferen...

Na de Onkruitactie in de Van Eeghenstraat: leden van de Marsechassees ruimen de rommel op. (Foto: Taco Anema)

Over inzet leger tegen bevolking

Onkruit maakt honderden militaire documenten buit

De kortstondige bezettingsactie op woensdag 20 mei van het Provinciaal Militair Commando aan de Van Eeghenstraat in Amsterdam door Onkruit zal nog een lange staart krijgen. Tijdens de actie hebben de ongeveer 25 bezetters meer dan vier kubieke meter aan militaire documenten buitgemaakt, een stapel van ongeveer vijftien meter hoog. Onkruit is van plan deze documenten - die voor een deel geklassificeerd zijn - de komende maanden naar buiten te brengen.

De actie van Onkruit was met name gericht tegen de voorbereidingen die in het militaire apparaat worden getroffen om het leger ook binnenslands tegen de bevolking in te zetten. Bij deze voorbereidingen spelen het Provinciaal Militair Commando en de Nationale Reserve (Natres) een belangrijke rol.

De door Onkruit buitgemaakte stukken betreffen onder andere:

- de rol van het Provinciaal Militair Commando bij het transport van atoombal van Petten naar IJmuiden, vorig jaar;
- alles over de rol van het Provinciaal Militair Commando bij staatsbezoeken, de beveiliging et cetera;
- de rol van het Provinciaal Militair Commando en Natres bij de bewaking van de Dam op 30 april vorig jaar;
- contacten tussen militairen en bedrijven;
- veel informatie over het personeelsbeleid van het Provinciaal Militair Commando, de beoordeling op 'politieke betrouwbaarheid' en dergelijke;
- de militaire-alarmlijst, voor het geval de oorlog plotseling mocht uitbreken;
- namen, carrièrelijsten, scenario's, stafkaarten et cetera;
- zeer veel informatie over de Nationale Reserve.

„We denken dat we ongeveer driekwart van de in het pand aanwezige informatie over de Natres te pakken hebben gekregen”, aldus Onkruit. „We weten nu bijna alles van ze: namenlijsten, mobilisatieschema's, verzamelpunten, oefeningen, materiaaldepots, opleiding ('Wie is voor ons vijandig?') en bijvoorbeeld een heel verhaal over hoe ze moeten verbergen dat ze een geweer thuis hebben en hoe ze dit moeten vervoeren ('sporttas').”

Onkruit heeft nieuwe acties aangekondigd tegen de mogelijke binnelandse inzet van het leger.

- SPANJE -

STAATSGREEP REEDS FEIT!

De situatie in Spanje leek ons belangrijk genoeg om een interview te maken met een Spaanse anarchist die momenteel in België woont.

Welke rol speelt de Spaanse bourgeoisie in verband met de recente ontwikkelingen in Spanje?

De recente gebeurtenissen in Barcelona ivm de gijzeling in het Centrale Bankgebouw, de tunnel die diende voor een aanslag op Juan Carlos, etc. zijn de weerslag van een interne strijd binnen de oligarchie en de staat. De eerste fractie is die die zich afzet tegen de "democratische" hervormingen en die aanleunt bij het militaire apparaat en de franquistische administratie, de financiële bourgeoisie en de grootgrondbezitters uit Andaloussië, Extramedoura (provincie), ... en de nieuwe bourgeoisie die ontstond tijdens het franquisme, zoals de Basische sidero-metallurgie, de banken (vnl Obarra) en enkele geprivilegieerde privé-sectoren van de financiële sector (vb Barresto).

De toch al zo beperkte democratie lijkt nu wel volledig uitgehold.

Allen praten sedert korte tijd van de noodzaak van een autoritairder systeem dan de meeste westerse parlementaire regimes en zelfs van een militaire diktatuur. Dit betekent de opheffing van de fiscale hervormingen, de afbraak van het proces van decentralisatie ten voordele van grotere politieke invloed van de staat. Ook zouden een aantal maatregelen en wetten ingevoerd dienen te worden (door de staat) die de industriële sectoren die nood hebben aan een protectionistisch economisch beleid (omwille van hun slechte positie op de handelsmarkt) voldoening te geven. Er wordt zelfs gesproken van de invoering van een autarkisch systeem.

Deze sector is dan in conflict met de liberale, meer Europees gerichte burgerij, die de EG nodig heeft en geen schrik heeft van de invoer van concurrentiële producten uit andere landen. Zij verkiezen dan ook het Westers parlementair systeem, een systeem van overleg tussen patrouns en vakbonden, van sociale vrede.

Wat is eigenlijk de bedoeling van de staatsgreep en de ondergrondse tunnel?

De laatste feiten zoals de gebeurtenissen rond de Centrale Bank en de onthullingen over een nieuwe coup, de tunnel, ... dit zijn allen methoden om een angstklimaat te bewerkstelligen om niet een nieuwe coup te forceren, maar wel datgene wat politiek in het centrum (en links daarvan) staat te elimineren en een groot rechts blok te bewerkstelligen dat erg autoritaire maatregelen kan doorvoeren doordat ze de staatsmacht maximaliseren, de minderheden verzwakken, de demo-

cratische vrijheden uit te hollen, maw de toch al beperkte democratie te liquideren.

De recente gebeurtenissen dienen dus om een klimaat van angst te scheppen onder de bevolking opdat deze zouden reageren met een roep naar orde. Een roep die door centrum-links overgenomen wordt (zij doen veel concessies) en een unie van rechts tot gevolg heeft, een unie tussen CD en UCD, nog voor de volgende verkiezingen. Maw, volgens mij heeft de staatsgreep al plaatsgegrepen. Het doel van een "gewone" staatsgreep is door de verhoging van de repressie en de beknutting van de vrijheden (als gevolg op de recente gebeurtenissen) volbracht.

Wordt de verrechtsing door iedereen aanvaard? Zijn er geen verzetshaarden die enige perspectieven bieden?

Tegenover de ruk naar rechts staan volgende punten:

- 1) een stabilisatie van de democratie in Spanje
- 2) de mogelijkheid om tot de EG toe te treden
- 3) stabilisering van de plaats van Spanje op wereldvlak (na het aan de macht komen van Reagan, de staatsgreep in Bolivia, de continuering van de dictaturen in Argentinië en Chili, de repressie in El Salvador (harder dan in Nicaragua ooit is geweest) en na de rechtse politiek in Engeland, Italië en Zweden zou Spanje tezamen met Mitterand een tegengewicht kunnen vormen).

Dit is o.a. het standpunt van de sociaal-democratische oppositie. Daarbij komt nog de onbekwaamheid van Suarez (1ste minister) om de problemen die niet direct aan de belangen van één of andere sector van de bourgeoisie, maar voor beiden negatief is (zoals het probleem van de nationale minderheden, de economische crisis, het terrorisme en het gewapend verzet) op te lossen.

Al deze problemen creëren een prachtige situatie die het ontslag of de veroordeling van de regering Suarez in de hand werkt.

Dit proces bevindt zich op een breekpunt. Ofwel zal de verrechtsing zich doorzetten, ofwel zal er een wending in andere zin moeten komen (een revolutionair proces). Momenteel kan de ene sector van de bourgeoisie de andere uitschakelen, mits zij het leger achter zich hebben. En juist de rol en positie

van het leger is momenteel erg belangrijk. Wanneer het duidelijk is wat het leger zal doen (aan wiens kant het zal staan) dan zal de staatsgreep uitgevoerd worden. Volgens mij zal het resultaat geen typisch franquistische staatsgreep zijn, maar (als een staatsgreep regels heeft) veel interessanter, veel "geheimer", subtieler, perfecter a.h.w. Nationale consensus heerst er in Spanje sedert de staatsgreep van 23 feb, en vandaag is een pact gesloten tussen de 2 fracties van de bourgeoisie; zij het dat het duidelijk in het voordeel van de reactionaire burgerij is, die dan ook steeds meer veld wint.

Het staatsapparaat is verre van gezuiverd van fascisten. De laatste gebeurtenissen wijzen zelfs op een grote samenwerking tussen de staat en de fascistten.

Als v.b. van samenwerking tussen fascistten en het repressieapparaat nemen we de constructie van de tunnel. Deze is onmogelijk te bouwen, zonder opgemerkt te worden door de politie. Hoe is het overigens mogelijk dat dezelfde persoon die deelneemt aan de bezetting van de bank ook het huis huurt van waaruit de tunnel werd gegraven? De tunnel had niet tot doel om gebruikt te worden. Het feit dat hij 1 dag voor het bezoek van Juan Carlos ontdekt werd (en niet bijvoorbeeld een week vroeger) is geen toeval. Dat was geprogrammeerd. De bedoeling van heel dit toneelstuk (het repressieapparaat wist maar al te goed dat zo'n tunnel werd gebouwd; de opdracht kwam waarschijnlijk uit haar middelen) is om de angst bij de mensen te verhogen.

Bij al deze gebeurtenissen is de arbeidersbeweging toeschouwer (behalve in Baskenland en Andalouzië), vermits ze geen enkele strijdbare organisatie of doel hebben, noch een reactie hebben gegeven. Zij zijn eerder spectators dan acteurs in het politieke leven. Maar het kan wel gebeuren dat deze toekijkers op de scene komen wanneer er een aantal toestanden gecreëerd worden. Wanneer de moord op de 3 jonge mannen (die, onder het mom dat het terroristen waren) door de Guardia Civil koelbloedig werden neergeschoten, toen ze op weg waren naar een communie-feest) in Baskenland had plaatsgehad zou er waarschijnlijk massaal volksverzet zijn uit voortgevloeit dat niet onderdrukt zou kunnen worden door de huidige wetten en instellingen maar zou overgegaan moeten worden tot de instelling van een formele militaire diktatuur. Een andere mogelijk-

heid tot oplopend verzet is de verhoging van de strijd van de Basken en Andalusiërs voor een federatieve republiek, dwz een maatschappij zonder centrale staat, waar het beheer gedecentraliseerd (federatie van communes) gebeurt. Reeds nu bestaan er in die gebieden grote bewegingen die zich afzetten van het burgerlijk nationalisme.

Waren er anarchisten betrokken bij de bankoverval, zoals regering en de rechtse pers melden?

Neen. De FAI (Anarchistische organisatie in Spanje) verklaarden reeds maanden tevoren dat de huurder van het huis een infiltrant van de flikken was. Sedert 1976 wisten ze dat reeds.

Men moet ook bedenken dat de anti-terreur politie normaal dadelijk afrekenet met linkse verzetsstrijders, terwijl ze nu een half uur nodig hadden om de boel te ontruimen. En bovendien zijn een groot deel van de overvallers spoorloos. Als het anaars waren geweest,...

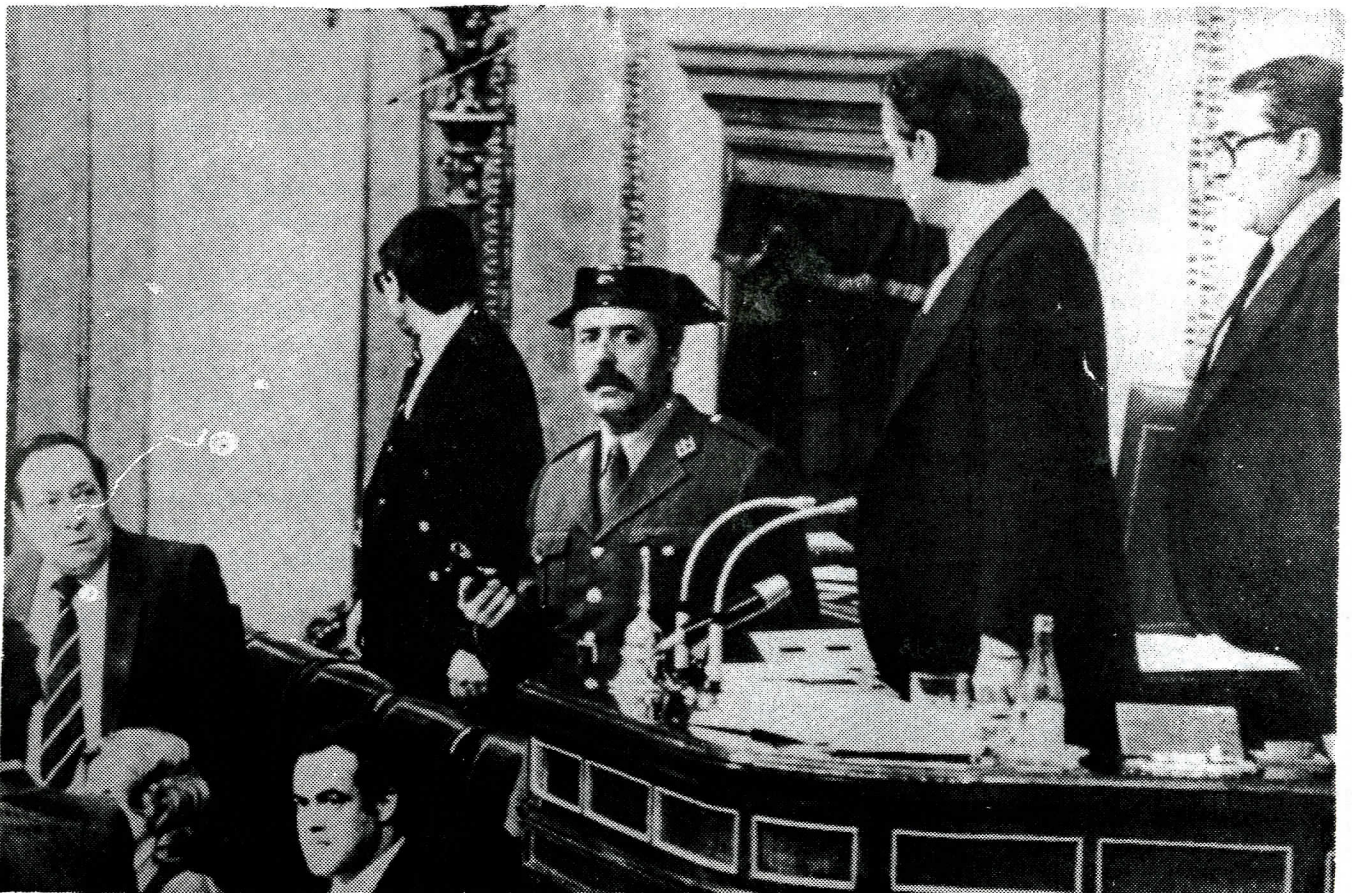
Hoe zie je de toekomst tegemoed?

Volgens de huidige omstandigheden zal men niet overgaan tot een militaire diktatuur (ook al omdat er vanwege de EG veel verzet zou komen op diplomatiek vlak) maar moest het verzet groeien dan zal het sterke-staat model (à la Duitsland) niet vol doen en een militaire diktatuur à la Latijns-Amerika ingevoerd worden.

Dat deze analyse juist is bewijst het feit dat de VS een solidariteits motie stuurde naar de regering op het ogenblik van de bezetting, maar niet bij de staatsgreep.

Er zijn twee mogelijke perspectieven: -verhoging van de arbeidersstrijd in de "autonome" gebieden (hierbij rekenend oa op de ETA Popular die een basis heeft onder de bevolking en niet op de stalinistische en met flikken geïnfiltreerde GRAP0)

-verandering van de politieke houding van de VS en de EG (maw een veroordeling van het sterke staat systeem en een boycot ervan) maar dat lijkt erg onwaarschijnlijk. Resumerend kunnen we zeggen dat de dictatuur bestaat, maar op een verdeckte manier. Het zijn de militairen die regeren, maar in een democratisch kleedje.

BRUSSELS GEKRAAK...

KRAKEN IPV HUREN...

VOOR EEN SOCIALE TIJK...

De Vrije Universiteit Brussel is sedert enkele jaren bezig met de woonwijk De Koninklijke Jacht (gelegen aan de Ed. Generaal Jacques en de Triomflaan te Elsene) op te kopen. Een huizenblok is reeds voor 4/5 van hen. De huizen zullen binnenkort worden afgebroken en er zal een luxueus zwembad (dat enkel toegankelijk zal zijn voor universitairen) en enkele prestigieuze laboprojecten (in dienst van de industriële concerns) worden gebouwd. De VUB wil de huizen niet beschikbaar stellen aan scholieren, studenten, werklozen, arbeiders, gastarbeiders,...

Tegen deze a-sociale politiek dient krachtig gereageerd te worden, zowel door ons als door jullie. DE AFKRAAK DIENT TEGELINGHOUDEN TE WORDEN. Vandaar dat er momenteel massaal gekraakt wordt. Een tweede reden waarom er gekraakt wordt is om aan te tonen dat wij niet langer de schandalige hoge huurprijzen willen betalen. Dit laat ons tevens toe de speculatie en het privé-eigendom in hun hart te treffen. In een periode waarin het patronaat en de staat onze levensvoorwaarden drastisch aantasten is kraken ook een wapen in de strijd tegen het kapitalisme.

Vandaar deze oproep. Indien jij tegen de prestigieuze plannen van de VUB bent; indien jij de bewoners steunt en indien je niet langer schandalige huurprijzen wil betalen, KOM DYN MEE KRAKEN.

Aan alle anderen vragen we om daadwerkelijk solidair te zijn en indien de VUB en de flinken ons wil verdrijven, kom ons dan ter hulp. Verwittig zoveel mogelijk mensen; luister naar Radio Air Libre of FM-Brussel waar op tijd gewaarschuld zal worden. Vergeet het niet: Wij EISEN NIET het recht op wonen; wij ORGANISEREN ONSZELF en NEMEN daar waar we recht op hebben.

Het ligt in onze bedoeling om van de Chasse een SOCIALE TIJK te maken. Enerzijds moeten alle universitaire diensten opengesteld worden voor iedereen.

Anderzijds, zou er naast het kraken begonnen worden met de opening van een autonoom socio-cultureel actiecentrum (in oktober) waar feiven, optredens, een cafe, tentoonstellingen, vergaderingen, een sleeping, een marktje en alternatieve activiteiten en festiviteiten kunnen doorgaan. Dat geeft ons de mogelijkheid om ons autonoom te organiseren, zonder financieel of politiek afhankelijk te zijn.

Verk mee met ons. Het is ook jouw centrum!

LAAT UN LEVEN NIET IN HANDEN VAN POLITICI EN PRIVE-MAATSCHAPPIJEN.

Loycot hun wetten, hun windt-bejag en instellingen: richt je eigen leven in zoals jij dat wenst!!! Dat de Koninklijke Jacht hiervan een voorbeeld mag worden.

Kontaktadres : Bus 8
Triomflaan 7
1160 Brussel

Permanenties : woensdag 16u-20u
Triomflaan 11
1160 Brussel

HIER KOMEN VOORTAAN DE BRIEVEN...

HEB JE KRITIEKEN, WIL JE TEKSTEN OPSTUREN, WIL JE BEDRIJVIG ZIJN ALS

REDACTIE-MEDEWERKER, OF WENS JE VERTALINGEN

VAN FRANSTALIGE TEKSTEN VERSCHENEN IN BIL, CONTACTADRESSEN • VRIJ INFO.

Landen politiewagens en rijks-wachtcombi stuk

ST-KATELIJNE-WAVER. — Onbekenden hebben tijdens de nacht te St-Katelijne-Waver al de banden doorstoken van de Politiewagens en van een rijks-wacht-combi. De voertuigen stonden geparkeerd voor het politiekommissariaat op de Markt. De combi van de rijks-wacht behoorde toe aan de brigade Lier. De daders verdwenen spoorloos. (A.G.)

STAKING IN BOEL

SAMEN HET WERK DELEN EN DE POEN VERDELEN

Donderdag 4 juni. Terwijl de syndikale delegaties geplaagd zaten met marathonbesprekingen in Brussel, liep de zaal boven het volkshuis vol voor de vierde info- en debatavond over de Boelstaking. Zowel de toehoorders als het sterke panel van syndikale militanten zorgden voor een geslaagde avond.

Het sociaal konflikt op de Boelwerf startte al op 10 januari toen Philippe Saverijs, big boss van de scheepswerf te Temse en nationaal voorzitter van Fabrimetal, zijn algemeen besparingsplan voorstelde. Hij wilde de lonen met 10% verminderen en aanvankelijk 250 arbeiders afdanken, nu is er sprake van 128 afdankingen. Hiermee lapte patroon Saverijs de gewestelijke CAO voor de Wase metaalbedrijven aan zijn laars. Deze CAO garandeerde werkzekerheid. De 2050 Boelarbeiders gingen op 10 april in staking tegen deze diktatoriale praktijken. Een algemene staking van onbepaalde duur, die op het ogenblik dat dit artikel geschreven werd haar 10e week inging. Het konflikt op Boel is een test-case voor alle arbeiders. De agressieve patroon Saverijs wil een voorhoede rol spelen in de aanval van het patronaat en de regering op de arbeidersklasse. Het patronaat wil nog meer cadeaus van de staat ten koste van de belastingbetalers. Het patronaat wil zijn winsten veilig stellen door te rationaliseren en af te danken naar eigen willekeur. Het patronaat probeert de automatische koppeling van de lonen en de sociale vergoedingen aan de index ongedaan te maken, en de lonen te verminderen. Daarom is het belangrijk dat we de Boelstakers zo hard mogelijk steunen door overal solidariteitsakties te organiseren.

Na de debatavond te Temse hadden we een gesprek met drie arbeiders van het stakerskomitee:

Saverijs heeft ermee gedreigd de werf te zullen sluiten van 15 juni tot eind augustus, indien er geen oplossing komt voor het konflikt. Wat zijn jullie reacties daarop geweest?

Patrick: In eerste instantie waren we verschoten, temeer omdat de staking zo wettelijk was verlopen. Bij Boel hebben we altijd alternatieve stakingen gekend. We bleven op de werf zelf, er werd straat-toneel georganiseerd, enz... Vandaag echter zitten we in een klasieke staking; wettelijker kan het niet meer en niettegenstaande dat beslist die baas om de werf te sluiten. Dat is erg, ongelooflijk erg. De arbeiders doen beroep op hun enige middel, nl. de staking en als zij dan bewijzen dat ze zullen doorgaan tot het einde en de patroon zich niet meer kan verweren, dan sluit hij de werf met de bedoeling dat we in paniek zouden slagen en de poorten zouden binnen lopen. Dat heeft hij verwacht, maar hij is van een kale reis teruggekomen.

Hoe dat?

Karel: Het is een feit dat de militanten van het stakerskomitee, misschien omdat ze toch een bepaalde verantwoordelijkheid dragen, meer in paniek waren dan de anderen. De verwarring was groot en we sterkten ons door te zeggen dat we niet zouden toegeven aan zulke chantage. Eigenaardig was de reactie van de anderen net voor de algemene vergadering: "Wat denkt die wel, de zot!", "Denkt die dat hij ons benauwd kan maken!" Dat waren eigenlijk de meest proletarische reacties en toen ik op de algemene vergadering binnenkwam, was ik ervan overtuigd dat alles goed zou aflopen. En eigenlijk was dat niet zo eigenaardig. Het is een gewoonte dat men te weinig gelooft in de mens, in de arbeiders. Als men de geschiedenis van de werf nagaat, stelt men vast dat ongeveer 65% van de arbeiders altijd een duidelijk proletarisch standpunt innam.

Eddy: Ik zou hieraan nog iets willen toevoegen. Toen we die mededeling kregen op het stakerskomitee was dat een koud stortbad. Nadien gingen we nog mensen oproepen om naar de meeting van vanavond te komen en dan kom je in druk bevolkte buurten waar de mensen buiten zitten. Ze vragen wat er allemaal gebeurde en je bent aan 't praten. Vooral over het vrouwenkomitee, dat vorige week werd opgericht, waren heel wat vragen. De vrouwen waren op 26 mei naar het huis van Saverijs geweest om hem een brief te overhandigen. De manier waarop Saverijs zich daar heeft aangesteld, lokte heel wat reacties uit. Dat nemen de mensen hier niet. De mensen willen niet verknecht worden op zo'n manier. Door de steun van die omwoners, kreeg ik het gevoel dat we er terug bovenop zouden komen.

Patrick: We moeten de rol van de vrouwen hier zeker benadrukken. Dezelfde avond, dat we dit hoorden op het stakerskomitee, had het steunkomitee van de vrouwen ook een vergadering en toen mijn vrouw thuiskwam, antwoordde ze: "Dat gaat ge toch niet nemen zeker?" Ze was meer gemotiveerd dan wij waren.

Hoe zijn jullie te weten gekomen dat Saverijs de werf wilde sluiten?

Karel: Dat was eerder toeval. Wij zijn vorige week woensdag naar het parlement geweest en daar zijn we te weten gekomen dat ze Boel wilden sluiten. Toen ik zekerheid had, heb ik dat punt onmiddellijk gesteld op de vergadering van het stakerskomitee en de dag nadien op de algemene vergadering. Dat was het laatste wapen dat Saverijs nog kon gebruiken, verder kan hij niet meer en daarom moesten we vlug zijn. We moesten dat wapen uit zijn handen pakken.

Julie zijn er in het parlement geweest?

Julie: Ja, met een veertigtal militanten. Er kwam een interpellatie in de kamer door Miet Smet, een Wase volksvertegenwoordigster, over het conflict op Boel. Een interpellatie over de tewerkstelling in het Waasland en over de CAO, die dient nageleefd te worden.

Hoe was die uitstap naar het parlement?

Eddy: Dat was de grootste ontgoocheling, die ik ooit heb opgelopen. Die mensen doen daar alles behalve het volk vertegenwoordigen. Dat is een spelletje van politiekiers, waar de mens zelf geen rol speelt. Daar komen ze alleen in beweging als er moet gestemd worden, anders zitten ze in het kafetaria. Toen die interpellatie er kwam, zat ik achter de minister van arbeid en tewerkstelling. Die man stond te trappelen in zijn hok. Hij verkocht de meest demagogische taal. Hij was zelfs fier omdat het dank zij hem was dat er 128 afdankingen waren i.p.v. 250. Ze vergeten zeker dat het gaat om het naleven van een CAO, maar daar spelen ze mee, zoals met de balletjes op de pinksterkermis hier te Temse.

Patrick: Hoe dat was als we naar het parlement gingen. Het bastion van de democratie. Wij allemaal de bus in, bijna als uitgelaten kinderen. Toen we aankwamen, werden we opgewacht door een aantal militairen, die ons verwittigden: "Als ge uw mond durft opentrekken, dan zult ge vlugger terug buiten zijn dan binnen!" Wij naar binnen. Daar stonden meer dan tien MP-ers. Het minste dat we ons bewogen op die houten bankskes, stond er een MP-er naast ons om te zien wat er gebeurde. Opeens zagen we zo'n 100 mensen het parlement binnenkomen om vlug de programmawet te stemmen. Grootjans zat kruiswoordraadsels op te lossen. Eyskens las een krant. Vanop de tweede verdieping konden we de volksvertegenwoordigers eens bezig zien. Volksmisleiders zijn het. Vier uur hebben we gewacht op de interpellatie van Miet Smet en toen onze zaak naar voren werd gebracht, ging iedereen naar buiten. Er zaten nog juist geteld 6 volksvertegenwoordigers en 2 ministers. Je moet niet vragen wat een desillusie dat was.

Julie rekenen precies niet meer op het parlement en haar politiekiers. Geldt dat ook voor de arbeiders die niet mee naar het parlement zijn geweest?

Karel: Een staking is een vormingsproces. Als vandaag al onze delegaties weg zijn, dan slagen we er nog in om een uitgebreid panel samen te stellen voor de informatie-avond. Dat vind ik een belangrijk punt. De basis leert het doen. Op dit ogenblik moet het trouwens komen van de vakbeweging en de basiskernen en basisgroepen. Zij zullen het moeten doen in deze crisis. Daar geloof ik 100% in. De leden van het panel hebben hun ervaringen in het parlement uitvoerig beschreven op de meeting van vanavond. Zonder er doekjes rond te doen. Daaruit moeten de mensen hun conclusies nu trekken. Het is belangrijk dat dit gezamenlijk besproken wordt in een volkshuis.

Vorige week zijn er ook besprekingen geweest met minister Eyskens. Heeft dat iets opgeleverd?

Karel: We hebben daar kunnen vaststellen dat die ministers geen macht hebben. Ik ben afgedankt na 25 jaar dienst. Ik heb samen met duizenden arbeiders grote rijkdommen voortgebracht op de werf, die allemaal in de zakken van één familie werden gestopt. Dan geeft de staat nog miljarden cadeau aan deze familie en als die familie dan zomaar mensen begint af te danken, wat doet de regering hier dan tegen? Toen ik dat vroeg, antwoordde de minister: "Ik ben onmachtig" Hij gaf zelfs toe dat zij niet alleen op een goedkope manier geld geven aan het patronaat, maar dat ze het nog eens duur moeten terugbetalen aan de banken. Zie je de schijnheilige band tussen de patrouns en de bankiers?

Patrick: Vanuit een bepaalde hoek wordt gezegd dat we de politiciers moeten gaan wakker schudden. We moeten tegen hun schenen gaan schoppen en vragen dat zij onze zaak gaan stellen daar waar het moet. Gedeeltelijk kan dat waar zijn, maar ik zeg nog altijd dat de besprekingen op regeeringsniveau er gekomen zijn onder druk van het gewest hier. Door de betogingen en het feit dat alles zich opentrekt naar andere fabrieken en bedrijven. Als we er vandaag in slagen om een actieve solidariteit te bekomen van andere fabrieken in het Antwerpse dan zullen de politiciers wel lopen. Dat wil niet zeggen dat wij op hun deurtje moeten gaan kloppen. Dat is een groot verschil. Volgens mij zal de kracht altijd uitgaan van de arbeiders zelf en daarmee bedoel ik de solidariteit tussen de arbeiders. Van de politiciers zal het niet komen. We hebben gezien door de tussenkomst in het parlement (hoewel goed bedoeld) hoe ver hun pijlen reiken. Door de politiciers werd gesteld dat er een interprofessioneel akkoord is dat de bestaande CAO's met een jaar verlengt. Vandaag zien we dat dit akkoord niet wordt nageleefd op Boel en zij hiertegen niets kunnen doen. Daarom zeg ik dat alleen de strijd aan de basis onze zaak zal vooruit helpen. De rest is bijkomstig.

Op de meeting stelde iemand voor om solidair te zijn met de Waalse staalarbeiders, die door 5000 afdankingen bedreigd worden. De kommunautaire kwestie die de politieke partijen hiervan willen maken, blijkt hier niet in te slaan?

Karel: Er zijn geen Waalse staalarbeiders. Dat is een verkeerde stelling. Het staalprobleem is trouwens een internationaal probleem. Wij leggen contacten met alle arbeiders, zowel van Engeland, Parijs, als van Wallonië. De stelling van Walen en Vlamingen is lang voorbereid.

Eddy: Het patronaat is in de aanval gegaan. De aanval werd gelanceerd in Wallonië, dat een sterk syndikaal verleden heeft. Het patronaat is bezig een kloof te slaan tussen de arbeiders en sommige politiciers werken daaraan mee, maar wij moeten de grootst mogelijke solidariteit uitbouwen.

Karel: We mogen echter niet te hoog mikken. We moeten beginnen met een horizontale solidariteit in het Waasland. Op dit ogenblik is het belangrijkste dat we een horizontale solidariteit uitbouwen in de streek zelf, de rest zal dan wel volgen.

Toch wordt Boel aanzien als de speerpunt van de klassestrijd op dit ogenblik. Je hebt hier enerzijds de voorzitter van de meest rechtse patroons binnen het VBO en anderzijds sterk syndikaalbewuste arbeiders.

Patrick: Ik zou twee zaken willen stellen. Ten eerste is er niet alleen een opsplitsing tussen Walen en Vlamingen, maar de arbeiders worden ook opgesplitst in die van Antwerpen en Zeebrugge. We worden voortdurend opgesplitst, zelfs tussen bruinen en witten. Ook de vakbonden doen dat; de structuren van de vakbond zijn opgesplitst in verschillende sectoren: staalarbeiders, textielarbeiders, petroleumarbeiders, ... Dat moeten we in de toekomst overschrijden. Ten tweede moet je voorzichtig zijn met die uitspraken over de strijd-bare Boelarbeiders. Er wordt gesteld dat op Boel alles gebeurt. Daar zit het kruin van de syndikale beweging. Gedeeltelijk is het zo dat er op Boel syndikaal heel wat gebeurde, maar vandaag is het de Boelbaas die een ernstige aanval doet op de arbeiders. En als die Boelbaas dat kan, betekent dat, dat de arbeiders syndikaal zwak staan. Trouwens hier op Boel stonden we te kijken toen er 16 mensen werden afgedankt op een klein bedrijf van 350 arbeiders hier in het Waasland. Voor het eerst brak daar een staking uit. Na 7 weken staken moesten ze de afgedankte arbeiders terug in dienst nemen. En zo zijn er nog tientallen voorbeelden. Zeggen dat hier de speerpunt ligt van de syndikale strijd is niet helemaal juist. De patroon levert een voorhoede strijd, dat wel.

Karel: Als arbeiders van Boel zijn we zeker tegen deze elitaire gedachten. Revolutionairen moeten Boel niet boven op hun kast plaatsen. Daar zijn we radikaal tegen. Als Cockeril met 300 arbeiders naar de solidariteitsbetoging van 22 mei kwam, dan neem ik mijn hoed daarvoor af. Dat elitaire moet er af.

Er werd ook tegen Saverijs gespoten hier in Temse?

Karel: Dat is een van de beste akties geweest. Met een hele groep militanten zijn we in klaarlichte dag, zodat iedereen het kon zien, gaan spuiten. Iemand die zoveel mensen terroriseert en hun families onder druk zet met afdankingen, verdient dat. Zo iemand moet in het openbaar aangeklaagd worden.

Patrick: Vanuit officiële hoek gaf men kritiek op het feit dat we de naam van Saverijs tussen twee hakenkruisen spoten. Ik benadruk wel dat deze kritiek kwam vanuit officiële hoek. De bevolking heeft hierover geen letter gezegd, tenzij: "Dat is juist, want Saverijs is een bandiet." Waarom? Vertrek eens vanuit het standpunt van de arbeiders. In december doen er geruchten de ronde dat er afdankingen komen op de werf. In april wisten we nog steeds niet hoe het zat met die afdankingen. Daarenboven werd het sociaal klimaat op Boel zeer slecht. Als je iets verkeerd zei, dan kreeg je sankties, dan werd er loon ingehouden, dan werden er kwartieren afgetrokken. Er werden zelfs aangekende brieven naar thuis gezonden. Boel werd precies een concentratiekamp, een terreurregime. Die hakenkruisen zijn dan ook het symbool voor die ene man die daar duizenden arbeiders terroriseert. En ook hun vrouwen en kinderen. Dat begrijpen de officiëlen niet.

DE STAKERS VAN BOEL BESCHIKKEN OVER EEN VRIJE RADIO, RADIO SOLIDARITEIT. DEZE IS ALLE DAGEN TE BELUISTEREN TUSSEN 17 EN 18U. OP 100,5 MHZ.

DE STAKING DUURT REEDS MEER DAN 10 WEKEN. STEUN DE STAKERS FINANCIËEL DOOR STICKERS TE VERKOPEN. JE KUNT OOK EEN BIJDRAGE STORTEN OP REK. NR. 068-0873920-74.

AKTIEVE SOLIDARITEIT KAN OOK: ELKE MORGEN TUSSEN 7 EN 9U./ PIKET.

VOOR ALLE KONTAKTEN: STAKERSCENTRUM, WAUTERSSTRAAT 14, 2690 TEMSE
TEL. 031/710005.

DE MECHELSE ANARCHISTEN

Dirk Wouters
uitg. in zelfbeheer
345 F.
bestellen:
Zwart en Rood

In 1885 hadden de leiders van de pas opgerichte Belgische Werkliedenpartij (BWP) de revolutie afgeschreven en vervangen door de strijd voor algemeen stemrecht.

Via het parlement wilden zij de hervormingen door drukken die het lot van de arbeidersklasse moesten verbeteren. Dit leidde tot een scheuring in de basis, er vormden zich verscheidene anarchistische groepen die van geen compromissen met staat en burgerij wilden weten. In Vlaanderen ontstonden er "Vrije groepen" te Mechelen, Gent en Antwerpen. In Mechelen kon de vrije groep op een bepaald moment de BWP in zijn bestaan bedreigen. "de Mechelse Anarchisten" vertelt hiervan de geschiedenis en bevat de eerste integrale heruitgave van de brochure: "Het socialisme verloochend door de socialistische kamerleden van België" uit 1896.

ABC VAN HET ANARCHISME

ALEXANDER
BERKMAN

ABC VAN HET ANARCHISME

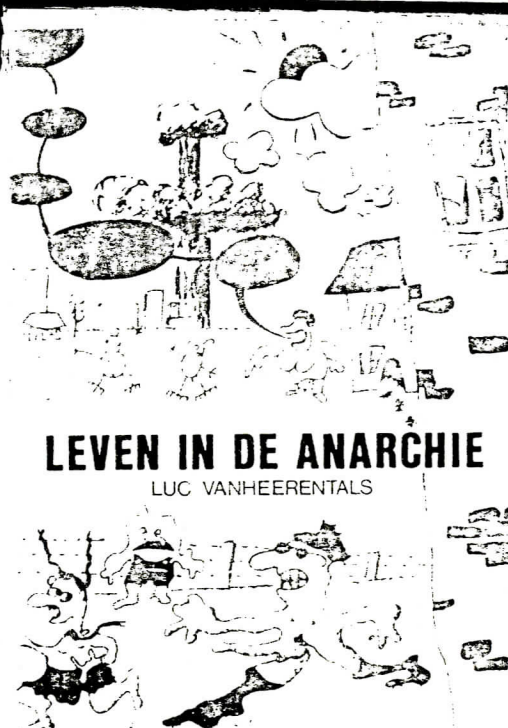
Alexander Berkman
uitg. Spreeuw
bestellen:
Zwart en Rood

Een klassiek werk uit de libertaire literatuur; is als geen ander boek geschikt als eenvoudige bondige inleiding in het klassieke anarchistische denken. In het Nederlands is een dergelijk boek tot nu toe niet beschikbaar. alle basisbegrippen worden helder uitgewerkt.

LEVEN IN DE ANARCHIE

Luk Vanheerentals
uitgegeven in zelfbeheer
187 blz
165 F.
te bestellen bij o.a.
ZWART EN ROOD
POSTBUS 546
9000 Gent

"Leven in de anarchie, is in wezen het resultaat van utopisch denken, nl steeds het andere, het betere denken bij wat je ziet en ervaart. In het boek werden hiervoor volgende twee peilers geanalyseerd: enerzijds het ervaren van de onderdrukking in de westerse kapitalistische wereld. Anderzijds het verzet hiertegen, met o.m. het beeld voor ogen, waarvoor te strijden valt"

H

E

T

L

E

Z

E

N

W

A

A

R

D

KOMMUNE VAN LENINGRAD

Woord vooraf:

Sinds een aantal jaren verschijnt regelmatig informatie in de libertaire pers over revolutionaire activiteiten in de USSR. Het probleem is dat deze informatie altijd moeilijk te controleren is en - waarom zou het niet gezegd worden - we hebben het gevoel dat sommige libertaire bladen (meestal Amerikaanse en Engelse) in het verleden te optimistisch zijn geweest tegenover deze zaak.

Desalniettemin kunnen we niet onverschillig staan tegenover mogelijke revolutionaire activiteiten in de Sovjet-unie en de landen die tot het Sovjet-imperium behoren. De strijd in het oostblok is heel belangrijk en wat nu gebeurt in Polen laat dat duidelijk zien. Daarom volgt hieronder een vertaling van een tekst afgedrukt in IZTOK, ("het oosten") een libertair tijdschrift gemaakt door kameraden uit verschillende oosterse landen en afgedrukt in het Frans en verscheidene Slavische talen.

IZTOK is te verkrijgen als je schrijft naar het volgende adres: "IZTOK"; p/a "Les amitiés Franco-Bulgares", 26 rue PJAT, 75020 Paris, FRANKRIJK.

Hieronder volgt de neerlandse vertaling van het interview met een activist van de "Kommune van Leningrad". In november '78 moest hij de USSR verlaten.

Vraag: Sommige van de meest representatieve personen van de linkse oppositie zijn actief geweest sinds febr. '76. Wat gebeurde er in die begintijd.

Antw.: Jonge mensen drukten pamfletten voor het 25ste Kongres van de Kommunistische Partij. Deze pamfletten waren pro-kommunistisch, maar vroegen toch om een humaan kommunisme. De KGB arresteerde toen REZNIKOV, SLOBOV en enkele anderen. Reznikov was toen student aan het "Instituut voor Informatie". Omdat hij nog maar 17 jaar was, kon hij niet naar het werkkamp worden gestuurd, volgens de wet. Na twee maanden in een KGB-gevangenis werd hij onder de hoede geplaatst van een commissie voor jonge vandalen, ontslagen van de universiteit en ingelijfd bij het leger voor 2 jaar. Slobov was toen student geschiedenis. Anderen waren bezig met hun laatste jaar op school of aan het eerste universiteitsjaar. Hun pamflet eindigde met: "Lang leve het Kommunisme! Lang leve de Nieuwe Revolutie!"

De groep was dus pro-kommunistisch. Maar er waren ook een aantal socialisten en anarchisten bij.

Vraag: Hoe is de groep verder geëvolueerd?

Antw.: ...Na hun poging in '76, organiseerde Slobov een kommune in Leningrad. Het is onder jonge mensen erg populair te liften en we hadden daarvoor een systeem. Je kunt bv. adressen krijgen van mensen waar je kunt eten en slapen. Op deze manier kom je hier en daar in contact met communes; zodoende groeide er een netwerk van

jonge mensen die contact met elkaar bleven houden. In de kommune van Slobov zaten niet alleen mensen van Leningrad zelf, maar ook uit Moskou, de Baltische Republieken en Siberië enz. Zij vormden met Slobov de kern van de groep.

Vr.: Hoe kwam je in de kommune terecht?

Ant: Ik had veel vrienden aan de kunstakademie; deze mensen ontmoetten elkaar in kafees als de "Sphinx" of het "Rode Kasteel" in Leningrad. Sommigen kwamen zelfs vanuit Moskou. En, omdat ze een slaapplek nodig hadden, hielpen we hen. Zo maakte ik kennis met mensen die Slobov kenden...

Vr.: Kun je de kommune beschrijven?

Ant: Onze kommune lag aan de rand van de stad; met de trein een halfuur naar het centrum. Het was op de eerste verdieping van een houten huis. Slobov schreef de statuten van de kommune. Hij omschreef het als een kommunistische maatschappij in het klein; ALLES VOOR IEDEREEN! Hij erkende geen partikulier bezit en was tegen het gebruik van geweld. Er was een kas voor de dingen die we nodig hadden. Deze was altijd open. Iedereen wist waar de sleutels waren. Een tiental mensen leefden daar, velen afkomstig uit andere steden.

Vr.: Hoe werd de kommune het centrum van een politieke beweging?

Ant: We diskussieerden veel in de kommune. We spraken over de binnenlandse situatie, de buitenlandse politiek, het laatste nieuws, filosofie e.d. We voelden hoe HYPOKRIE het systeem is; er wordt gelogen, we haatten het paspoortstelsel en de organisatie van het economische systeem. Alle beslissingen die van bovenaf kwamen. Het opvoedings- en onderwijsstelsel was slecht. We konden alleen de officiële versie van het Marks-

-isme bestuderen. De officiële documenten van de Partij, het boek van Breznev enz. Geschiedenis en Literatuur idem.

Er was een tijpmachiene in de kommune. We brachten verklaringen in circulatie over de politiek van de Partij, de Staat en over wat we er tegen moesten doen. We lieten de USSR nu zien als niet-kommunisties en niet-marksisties. Kommunisme moet een vrije maatschappij inhouden en alles is in handen van "de staat"! In de USSR beschermt de Staat enkel en alleen de belangen van de hogere klasse.

Vraag: Wat waren de belangrijkste politieke tendensen binnen de groep?

Antw.: Ik zal er drie noemen. Ten eerste de marksistische stroming waaronder Reznikov en de anarchistiese stroming, vertegenwoordigd door Khavine en mij. Slobov was half anarchist, half marksist. Ten derde de links-demokratische (Viktor Pavlenkov ea.) Deze laatsten maakten deel uit van de democratische beweging voor de rechten van de mens, gezien vanuit een linkse optiek.

Er was onenigheid over de strategie en de taktiek; er was geen sprake van slechts een enkele mening.

Vraag: Men plande een vergadering van de linkse oppositie. Hoe kwam men daar-toe?

Antw.: Slobov, Tsoerkov, Reznikov e.a. gingen naar Moskou voor een vergadering. Er waren mensen zowel uit Moskou als Leningrad en ze besloten om een belangrijke konferentie in Leningrad te organiseren. We begonnen "Perspektieven" te schrijven. We maakten tussen de 10 en 15 kopies van elk exemplaar, maar het werd door veel mensen gelezen, iemand las het en gaf het meestal door... We wilden onze opinie zoveel mogelijk verspreiden in de universiteiten en scholen om medestanders te krijgen.

Vraag: Wat was de inhoud van perspektieven?

Antw.: Allerlei verschillende artikelen, uit-treksels van boeken, poëzie enz. Het bevatte ook een analyse over de huidige situatie in de USSR en trok daaruit enkele konklusies. Bv. dat een revolutie nodig was.

Vraag: Ging de konferentie door?

Antw.: Nee. Op 12 aug. kwam de Milice (politie) en sloeg de flat aan puin. Dat was het einde van de kommune, hoewel enkele mensen er toch noch naartoe gingen en werden vervolgd door de Milice.

Vraag: Wat gebeurde er met diegenen die de komune begonnen waren?

Antw.: Op 14 okt 78 werd Slobov gearresteerd. Hij werd op 16 april 79 veroordeeld tot psychiatrische behandeling voor onbepaalde tijd. Tsoerkov werd op 31 okt. gearresteerd en in april 79 veroordeeld tot 5 jaar konsentratiekamp en 3 jaar interne ballingschap. Op 16 april werd Khavine gearresteerd en veroordeeld tot 6 jaar. Reznikov en Fedorova werden naar het Altaï-gebied gedeporteerd. Viktor Pavlenkov en ik moesten emigreren.

Een vriend van me vertelde me dat mijn school veranderd was. Mijn school was een van de besten. Een school voor voor-aanstaande mensen, voor kinderen van bekende acteurs, belangrijke heren van de Partij... Het was een 10-jarige school (1) en een speciale franse school (2). Er waren slechts 6 scholen als deze in Leningrad. Na de decemberdemonstratie, waarbij leerlingen van het 9de en 10de jaar betrokken waren, besloot de KGB gewoon deze 2 laatste leerjaren uit de school te halen. Vele leraren werden ontslagen. Vandaag de dag is het een school van slechte kwaliteit, zoals die voor zwarten en portorikanen in de VSA. De KGB wilde op deze wijze het "onkruid" uit de school bannen.

Vraag: Wat kunnen we doen om deze beweging van jonge mensen te helpen?

Antw.: Ik denk dat de beweging in de USSR doorgaat. Het zou goed zijn hier een campagne te starten voor de vrijlating van Slobov, Tsoerkov en Khavine. Praat erover, organiseer demonstraties en andere akties.

(1) In de USSR komt het kind op school op zijn 7de voor 10 jaar. Na deze tien jaar moet hij examen doen om op de universiteit te komen.

(2) Elke 10-jarige school is gespecialiseerd. In een Franse school bv. wordt een deel van de lessen in het Frans gegeven.

Tot onze spijt moeten Wij u meedelen dat... hebben Wij ten aanzien van uw persoon beslist... zien Wij ons genoodzaakt...

JA!

IK NEEM EEN ABONNEMENT, OMDAT HET DOEN EN LATEN VAN ALLES WAT LIBERTAIR IS EN DENKT MIJ INTERESSEERT.

NAAM
ADRES
PLAATS

ABONNEMENTSPRIJS:

Voor wie het betalen kan 500 fr
Voor al de anderen 250 fr

OPSTUREN NAAR

POSTBUS 10
ETTERBEEK 1
1050 BRUSSEL

← RECLAME

10 JAAR OXFAM-WERELDWINKELS

MIKIS THEODORAKIS

in concert
„CANTO GENERAL” Pablo Neruda

ERNESTO CARDENAL

poëzie

Vorst Nationaal 24 juni 20 uur
Kaarten à 500, 400, 300 fr.

ZIJN

WIJ

DAN

TOCH

KLEINBURGERS

???

ANTI-ATOOMDORP KALKAR

vanaf 25 juli 1981 op het land van boer Maas

1, 2 en 3 mei hebben wij, een stuk of 150 Nederlanders en Duitsers, in Kalkar gepraat over hoe wij ons tegen de sluipende realisering van de kweekreaktor kunnen verzetten (dit jaar nog wordt met de inbouw van het nucleaire gedeelte begonnen!!!).

We hebben gekozen voor het opbouwen van een groot ANTI-ATOOMDORP de komende zomer op het land van boer Maas, tegenover de centrale.

Een ANTI-ATOOMDORP als voortdurend protest tegen de kweekreaktor, waar we gaan leven in zelfgetimmerde huizen en tenten, waar we kunnen werken aan alternatieven (bv. één groep is al bezig met de bouw van een windmolen; we kunnen experimenteren met eenvoudige toepassingen van zonne- en windenergie); waar we plannen kunnen maken voor (prik-)akties en kunnen praten over hoe we verder tegen Kalkar bezig kunnen zijn; waar we films kunnen draaien en discussiëren over kernenergie; waar we muziek maken en waar het gezellig is om een deel van je vakantie door te brengen

Vanaf 25 juli wordt met de opbouw van het dorp begonnen en het zal minstens deze zomer duren.

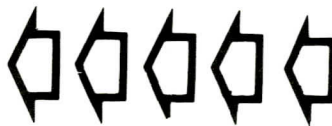
Praat hierover in je basisgroep en probeer vooraf al plannen te maken wat jullie in het ANTI-ATOOMDORP willen gaan doen.

WAAROM ZIJN WIJ ZO BANG VOOR KALKAR ???

- in de VS waren er een aantal gepland en in aanbouw: vanwege het gevaar is het hele programma stopgezet!
- om Kalkar op te starten is 800 kg. plutonium nodig, de bom op Hiroshima bevatte 10 kg.!!
- door de grote hoeveelheid plutonium kan er, als er iets mis gaat, een kernexplosie ontstaan, waardoor bv. Nijmegen, op 30 km. afstand, volledig verwoest wordt.
- een Snelle Kweekreaktor is een belangrijke nieuwe schakel in de atoomindustrie: om Kalkar van grondstof (plutonium) te voorzien, is het noodzakelijk dat de opwerkingsfabrieken in Windscale (Engeland) en La Hague (Frankrijk) draaien, en de grondstof van de opwerkingsfabrieken komt weer van 'gewone' kerncentrales als in Dodewaard en Borssele.
- Als Kalkar eenmaal draait, moeten de andere kerncentrales dus door blijven draaien!
- bij al deze stappen komt er telkens meer radio-actief afval bij! En daarvoor weet nog steeds niemand een oplossing!
- het plutonium is weer een nieuwe levensgevaarlijke stof die in omloop komt: één miljoenste gram is voldoende om bij de mens kanker te veroorzaken! Het blijft 250.000 (!!!) jaar radio-actief.
- Daarbij is plutonium het materiaal, waar atoombommen van gemaakt worden.
- er is dus een enorm beschermingsapparaat nodig om te zorgen dat er geen plutonium verdwijnt. Steeds meer mensen zullen nog grimmiger door steeds meer politie bespioneerd en gekontrolleerd worden.
- na ongeveer 25 jaar is de kweekreaktor zó radio-actief dat hij niet meer verder gebruikt kan worden! Op dit moment zijn de plannen om de centrale dan maar vol te storten met beton !!!

Al met al wordt de situatie in feite voor ons onleefbaar in Nijmegen, op 30 km. afstand van Kalkar, wanneer hij wordt opgestart.

IN DIT NUMMER...

2	EDITORIAAL -	INFO	*
3	KERNENERGIE	<i>De strijd van de anti-kern-energiebeweging</i> <i>Is Mitterand anti-nucleair?</i> <i>De kater van Dodewaard</i> <i>Enkele redenen om tegen kern-energie te zijn</i> <i>Argumenten pro kernenergie?</i>	*
10	VANDAAG BETEKENT FASCISME ...		*
11	BRIXTON ON FIRE	<i>Een ooggetuigeverslag uit Brixton</i> <i>Geen verontschuldigen</i>	*
15	HET VMO EN HET JONGERENFRONT PROCES...	<i>een overwinning voor het sluipend fascisme</i>	*
16	ONKRUIT AKTIE		*
17	SPANJE: STAATSGREEP REEDS FEIT.	<i>Interview</i>	*
20	BRUSSELS GEKRAAK		*
21	DE STAKING IN BOEL	<i>Reportage</i>	*
26	HET LEZEN WAARD		*
27	KOMMUNE VAN LENINGRAD	<i>Document</i>	*
29	RECLAME		*
30	INHOUD		*

IN VOLGEND NUMMER

- DOSSIER WERKLOOSHEID
- ZURICH
- NA DE BLOKKADE VAN DOEL
- GUATEMALA
- ANTI-SEMITISME BIJ LINKS
- HOMO-STRIJD EN ANARCHISME
- HET POLITIEKE SPECTRUM IN NOORD-IERLAND
- DANIEL COHN-BENDIT EN DE OVERWINNING VAN MITTERAND
- LITERATUURLIJST BAS MOREEL
-
- ROCK AGAINST RACISM
- PERSMOTIE BEZETTERS VAN DER SPIEGEL

VERWACHT

AFGHANISTAN DOSSIER, WAT IS DE AARD VAN DE SOVJET-UNIE?, IS CHINA SOCIALISTISCH?.
INDIANEN IN DE VS, en nog veel meer.

